

PODELJENA SO BILA OBČINSKA
PRIZNANJA

PRIOVED O FRANCETU
MAROLTU

STUDENČEVA BOJAN IN MAJDA

DEVETI KRIŽ LIPOVČEVE
FRANJKE

2

12

15

18

Bloški korak

glasilo občine Bloke
oktober 2007
letnik 8 | številka 4
cena: brezplačno | 2 € | 4 €

Mihaelov sejem

»Če naj Bločana, naj semna.« To je veljalo nekoč. Toda prišla je sredi-na prejšnjega stoletja in s svojimi socialističnimi načeli temeljito oprala možgane Bločanov tako, da so ti popolnoma opustili misel o trženju saj je to veljalo za nemoralno. Toda prišel je nov čas s pojmom globalne ekonomije, ko je vsega blaga dovolj in ničesar ne manjka, mi pa »nčajsar najmamo«, da bi prodali. Toda, če hočemo preživeti, moramo verjeti vase, v svoje znanje in v to, kar znamo narediti ter to prodati na trgu.

Turistično društvo je dobilo idejo, da oživi starodavni Mihaelov sejem. Idejo je predstavilo županu, ki jo je z odprtimi rokami sprejel. Občina je finančno podprla projekt in se vključila v delo. Vključile so se tudi bloške gospodarske družbe, ki so v dobrih delu z vso resnostjo prijele za ponujeno priložnost in se predstavile na sejmu. V organizacijo pa se je vključilo tudi vreme, ki nam je podarilo čudovito jesensko nedeljo.

Tako najbrž lahko rečemo, da je promocija bloške tradicije in gospodarstva uspela. Zaželimu mu še veliko uspešnih let.

Stane Korenjak

Na osrednji občinski prireditvi podelili priznanja

V OKVIRU PRIREDITEV OB PRAZNIKU OBČINE BLOKE JE V PETEK, 28. SEPTEMBRA, POTEKALA OSREDNJA OBČINSKA PRIREDITEV V DVORANI OŠ NOVA VAS. RDEČA NIT SO BILE BLOKE IN ZNOVA OBUJENI SEJEM, V TEM DUHU JE BIL TUDI ŽIVAHNO DOGAJANJE NA ODRU.

Dogajanje se je prepletalo med predstavitvijo Blok, kar so sila simpatično uprizorili osnovnošolci, vzdušje je dvigovala dobra glasba – prepevali so člani domačega pevskega zbora KD Bloke, kasneje so nastopili še Prifarski muzikanti. Vrhunec prireditve je bila podelitev občinskih

Pomemben del svoje življenjske poti je posvetil najrazličnejšim aktivnostim na gospodarskem in političnem področju ter s tem pomembno vplival na vsestranski razvoj bloške planote, še posebej aktivno je deloval od nastanka samostojne države Slovenije dalje. V tem času je pri njem dozorela

je bil gonilna sila pri načrtovanju in izvedbi vseh investicij, ki so se izvajale na področju občine. Udeleževal se je tudi na kulturnem področju, saj je bil vrsto let tudi aktiven član moškega in mešanega pevskega zbora Bloke.

Priznanje občine Bloke je prejel Jože Rajk za 10-letno strokovno in požrtvovalno vodenje mešanega pevskega zbora Bloke.

Jože Rot

priznanj in priznanj zmagovalcem tekmovanja za najlepši balkon, vrt in kmetijo.

Zlati grb občine Bloke je prejel Jože Rot za aktivno sodelovanje pri ustanavljanju občine Bloke in izjemen prispevek na področju razvoja komunalne infrastrukture.

Jože Rajk

ideja, da razvoj Blok lahko uspešno nadaljujemo le sami Bločani, zato si je prizadeval za ustanovitve občine Bloke. Z aktivnim delom je nadaljeval tudi v novonastali občini. Dve mandatni obdobji je bil član občinskega sveta in predsednik komisije za komunalo, infrastrukturo, stanovanjske zadeve in urejanje prostora. V tem obdobju

Mešani pevski zbor Kulturnega društva Bloke ima bogato, več kot 35-letno tradicijo. Vodilo ga je več zborovodij, po smrti prof. Ribaroviča pa je bil zbor na preizkušnji, saj tri sezone niso uspeli dobiti stalnega zborovodje. Leta 1997 se jim je pridružil profesor Rajk, takrat učitelj na novovaški osnovni šoli. Pod njegovim vodstvom se je zbor pomladil, pripravil je nov program in z velikim trudom je uspel iz zbora ustvariti skupino, ki uspešno nastopa na domačih in tujih odrih. Tako so stekle tudi povezave z mnogimi kulturnimi skupinami, ki smo jih z njegovo pomočjo pozdravili na Blokah. Zgoščenke, videokasete in TV oddaje, ki jih je prof. Rajk soustvarjal, so trajno gradivo. V zadnjih letih so tudi strokovni ocenjevalci na medobčinskih revijah in drugih nastopih dali zboru in s tem delu prof. Rajka pohvalne ocene.

Priznanje občine Bloke sta prejela tudi Micka in France Anzeljc za neprecenljiv prispevek pri ohranjanju ljudskih pesmi in dolgoletno aktivno članstvo v mešanem pevskega zboru Bloke.

Micka in France Anzeljc že od mladih nog prepevata stare ljudske pesmi in kljub visoki starosti te pesmi še vedno ohranjata in predstavljata po Sloveniji, zato sta pojem izvirnega bloškega petja. Vabijo ju od vsepovsod. Poleg nastopov doma sta pela tudi v ljubljanskih Križankah, v gradu Snežnik in še v mnogih krajih po Sloveniji. Poleg starih bloških pesmi istočasno predstavljata tudi

Zelo izvirno predstavitev Blok in sejmovanja so prikazali otroci osnovne šole

Bloke, saj France pozna dosti bloških zgodb in jih tudi zna povedati. Veliko teh pesmi je tudi posnetih. TV Slovenija je pripravila samostojno oddajo Petračeva s Hudega Vrha z izvirnimi pesmimi, sodelovala sta tudi pri snemanju filma Beli krog življenja. Oba filma sta bila v Sloveniji in izven nje zelo odmevna, zato je te oddaje TV Slovenija večkrat ponavljala. Oba sta člana tudi Mešanega pevskega zbora Bloke od njegove ustanovitve dalje, to je več kot 30 let. Sta med najbolj rednimi člani in vzor mnogim mladim pevcem. France sodeluje tudi v bloški ekipi, ki predstavlja staro bloško smučanje na prireditvah,

ij opravlja odgovorno funkcijo glavnega direktorja podjetja SCT iz Ljubljane. Kljub obilici dela in odgovornosti pa je vedno našel čas za domačega človeka. Vedno je našel ustrezno rešitev, najsi je šlo za rešitev velikih problemov, kot je izgradnja infrastrukturnih objektov, ali pa za podporo določenemu društvu ali odobritvi sponzorstva za prireditve na Blokah. Pomembno je tudi njegovo sodelovanje s predstavniki Krajevne skupnosti Nova vas – Bloke, in sicer v obdobju od leta 1975 do ustanovitve samostojne države Slovenije. V tem obdobju je za razvoj Blok skrbela Občina Cerknica. Krajevna skupnost je tako razpolaga-

posodobila okrog 40 kilometrov lokalnih cest in javnih poti ter na tej osnovi uresničila cilj, da v dveh mandatih vsem Bločanom zagotovi urejeno asfaltno povezavo s svetom. Podjetje SCT je bilo pri oddaji teh del vedno najugodnejši ponudnik, za kar gre Zidarju še posebna zahvala.

»Vesel in ponosen sem na to priznanje, ki mi veliko pomeni. Vesel sem, da sem z vami dosegel velike, sorazmerno dobre rezultate. Istočasno pa me to priznanje zavezuje za naprej, da bom z vami, posebno pa z županom, imel prijetne odnose in da bomo naprej gradili bloško prihodnost.«

Petračeva s Hudega Vrha

ki jih vsako leto organizirajo razna društva starosvetnih smučarjev.

Posebnega priznanja pa je bil deležen Ivan Zidar za izjemen prispevek pri razvoju bloške planote.

Ivan Zidar je kljub dolgoletni odsotnosti z rodnih Blok do danes ostal pravi Bločan. Že več desetlet-

Ivan Zidar

la le s simboličnimi sredstvi, pri izpeljavi večjih investicij pa je bila odvisna od podpore drugih. V tem obdobju je Zidar v sodelovanju z občino Cerknica odločilno vplival na to, da smo tudi na Blokah posodobili marsikatero cesto. Odlično sodelovanje s podjetjem SCT se je po njegovi zaslugi ohranilo do danes. Občina je v tem obdobju

Na Blokah je tudi letos potekalo tekmovanje Moja dežela – lepa in gostoljubna. Že drugič ga je organiziralo TD Bloke, odziv občanov pa je bil skromnejši od pričakovanega – prijavilo se je le 6 tekmovalcev, zato spodbujajo Bločane, naj naslednje leto aktivneje sodelujejo.

Razpisane so bile tri kategorije, zmagovalec v posamezni kategoriji prejme poleg priznanja tudi bon v vrednosti 100 €. Nagrade sta podelila župan Jože Doles in predstavnica TD Bloke Sonja Drobnič.

Kategorije:

- Najlepši balkon, ocenjevala se je prisotnost cvetja, usklajenega z balkonsko ograjo in fasado.
- Najlepše urejen vrt, pri ocenjevanju so se upoštevali vsi elementi estetike.
- Najlepša kmetija, ocenjevala se je urejenost kmetije, in sicer tako stanovanjskih in gospodarskih objektov kot tudi okolice z elementi ohranjene kulturne dediščine.

Nagrado za najlepši balkon je prejela Marija Jakopin (Velike Bloke 40).

Njen izbor treh vrst balkonskih rastlin različnih barv, primernih predvsem za sončne lege, se izmenjuje v cvetličnih koritih, kar še dodatno poudari kontrast med balkonsko ograjo, fasado in samimi rastlinami. Barve rastlin je izbrala tako, da se opazi ostra meja med rastlinskimi vrstami.

Prireditve je vodila Milanka Slavec. Nagrado za najlepši balkon Mariji Jakopin je podelila Sonja Drobnič.

Z izročilom ljudske glasbe se že desetletja ali več ukvarja skupina, ki izhaja iz Kostela. Imenujejo se Prifarski muzikanti. Njihov zvok je prijeten in domač, mešanica glasbene tradicije Kostelskega, Bele krajine in hrvaškega Gorskega kotarja.

Njeno cvetje je zdravo, bogato razraščeno, skrbno gojeno in negovano.

Nagrado za najlepši vrt je prejela Vladimira Kraševc (Velike Bloke 20).

Izbor grmovnic, ostalih olesenelih in zelnatih trajnic je primeren za ruralno okolje. Rastline je zasadila tako, da se dopolnjujejo s kamnitim zidom, kar ublaži ostre linije. Celoten vrt je baziran predvsem na predel zelenice ob poti k vhodu v hišo in se nadaljuje v zasaditev balkona z enoletnim rastlinjem.

Nagrado za najlepšo kmetijo je prejela: Martina Intihar (Hribarjevo 5).

Celovita podoba gospodarskega in bivalnega poslopja deluje prijetno in usklajeno tako pri uporabi materialov kot pri barvni skladnosti izbranih rastlin z okolico. V zunanjo podobo kmetije in v samo vzgojo rastlin je vložila ogromno dela, kar naključni obiskovalec lahko opazi že na prvi pogled.

Čestitamo!

Miha Knavs

S soncem obsijan praznik nadangela Mihaela in Občine Bloke

Sončna in topla zadnja nedelja letošnjega septembra je bila polna zanimivih dogodkov. Pri Fari je potekalo žegnanje v čast svetemu Mihaelu, zavetniku farne cerkve. Sveto mašo sta vodila g. Prelovšek in g. Hostnik, po maši pa se je pisana množica zbrala pred novo mrliško vežico oz. poslovilno kapelo kot jo raje imenuje g.

Prelovšek. Na odprtju je kot osrednji govornik nastopil župan občine Bloke, g. Jože Doles, ki je predstavil izgradnjo poslovilne kapele od ideje do izgradnje. Blagoslovu objekta je sledilo svečano rezanje traku in poslovilna kapela je bila uradno odprta za radovedne poglede. Prireditev je s pesmijo spremljal pevski nastop LPZ Martin

Krpan. Po obredu so obiskovalci lahko poskusili domače piškote in druge dobrote.

Od Fare se je dogajanje premaknilo v središče Nove vasi, kjer se je prvič po dolгих letih začel enodnevni Mihaelov sejem, ki je imel včasih pomembno mesto v življenju Bločanov, saj je predstavljal največjega od treh letnih sejmov na Blokah. V preteklosti je sejem trajal kar tri dni in v tem času je bilo moč prodati del pridelka, dobro zrejene vole ali prašiče in domače izdelke, kot na primer suho robo. Mihaelov sejem na Blokah je »slovel« predvsem po veliki ponudbi živine. Sejmi imajo že zelo dolgo tradicijo, največjo veljavo pa so gotovo imeli v srednjem veku, ko so bile le izbranim krajem, trgov in mestom podeljene posebne pravice, ki so omogočale prirejanje tedenskih, mesečnih in letnih sejmov. Sejem v preteklosti ni pomenil le dobre priložnosti za zaslužek, temveč je bil odličen kraj za druženje in pogovore o aktualnih dogodkih. Na Bloke so po Valvazorjevih zapisih hodili iz bližnjih in daljnih krajev (od Bele krajine do Istre), kar kaže na veliko pomembnost Mihaelovega sejma in dobro trgovsko žilico Bločanov. Bločani so tako sloveli po svoji podjetnosti, da je bil včasih znan rek: »Če Bločana na sejmu ni, tudi sejma ni«. Sejem je bil sicer leta 1477 s strani cesarja Ferdinanda s posebno privilegijsko listino iz Blok prestavljen v Lož, vendar tam ni bil dobro obiskan. Žal ni znano, kdaj so Mihaelov sejem znova začeli prirejati na Blokah. Sejemska dejavnost na Blokah je po drugi svetovni vojni zamrla, saj so bile us-

Tudi na Blokah smo dobili poslovilni objekt — mrliško vežico. Blagoslov je opravil g. Tomaž Prelovšek.

Novo vas bo sedaj krasila tudi obnovljena Blaževa kapelica.

tanovljene kmetijske zadruge, preko katerih je potekala prodaja.

Na bloških tleh je na praznično nedeljo znova zaživel Mihaelov sejem, na katerem je svoje izdelke in pridelke predstavilo veliko lokalnih društev, organizacij in podjetij. Sejmišče je bilo razdeljeno na dva dela, in sicer na prireditveni prostor za nastopajoče ter gostinsko ponudbo, obkrožen z različnimi stojnicami, ki so bile napolnjene z različnimi domačimi dobrotami in izdelki. Na drugem sejmskem prostoru so se predstavljala večja podjetja: Novolit, Kovinoplastika Lož, NLB in Kia Kraševac. Tudi suhorobarji iz Ribnice so postavili svoje izdelke na ogled in za nakup. Sejem je v preteklosti potekal na drugih delih Nove vasi, sedanja postavitve na rondo pred osnovno šolo pa je zelo na mestu, saj je prostor odmaknjen od glavne ceste in v bližini igral, kjer se lahko zamotijo predvsem otroci.

Kulturni program odprtja, ki ga je povezoval Aleš Bršan, je bil zelo pester, saj so nastopile glasbene in plesne skupine. Folklorna skupina KD Rak iz Rakeka je uprizorila krajši skeč o sklepanju kupčije na sejmi, nato pa so še zapeli in zaplesali nekaj ljudskih plesov. Njihov nastop je bil zelo dobro sprejet, saj so poželi velik aplavz. Za obilico nasmehov na obrazu sta poskrbela Petračeva

Micka in Franc, ki sta zapela tri hudomušne pesmi. Za konec je folklorna skupina KD Rak zaplesala še en ples, nato pa se je kulturni program nadaljeval s koncertom ansambla Bratov Štrukelj. Lahko bi rekli, da je bil sejem dobro obiskan, saj se je na prireditvenem prostoru zbralo staro in mlado.

Oživitve Mihaelovega sejma na Blokah je bila gotovo zahtevna naloga,

saj se način življenja Bločanov danes zelo razlikuje od tistega v preteklosti. Mihaelov sejem je del kulturne dediščine Blok, zato je prav, da se je ekipa pod vodstvom Poldeta Mišiča odločila za izpeljavo tovrstnega sejma tudi v sedanjem času. Zasnova in podoba sejma je prilagojena sodobnim razmeram in združuje stare tradicije z novimi izdelki. Še posebno je potrebno pohvaliti nekatere obrtnike, na primer Milana in Franceta Ivančiča, ki sta prikazala pletenje košev in košar, ali pa Alojza Korošca in g. Pirmana, ki sta prikazala čevljarsko obrt. Izredno bogata je bila ponudba doma pridelanih (ekoloških) vrtnin, ki so bile razstavljene v simpatičnih zabojčkih. Svoje razstavne stojnice so imeli tudi lokalno Čebelarstvo društvo, Lovska družina, Društvo rejcev drobnice, Bloške gospodinje – Zarja, ki so postregle s kavo v glinenih skodelicah in lesenimi žlicami, in turistično društvo. Predstavili so se nekateri izdelovalci suhe robe in izdelovalec bloških smuč, Ivan Rot ml. Svoje delo pa so predstavili tudi učenci osnovne šole Toneta Šraja Aljoše, ki so si kot izbirni predmet v šoli izbrali turistično vzgojo.

Da so danes drugačni časi, je razvidno tudi iz majhne »ponudbe« domačih živali, po katerih je včasih slovel sejem na Blokah. Opazili smo

mlade pujske in enega kozla. Vsi so žalostno ždeli v pokritih avtomobilskih prikolicah. V bližini je rezgetalo nekaj konj, ki pa po večini niso bili namenjeni za prodajo. Predstavitev večjih podjetij iz Blok, ki je potekala na drugem delu sejmskega prostora (na parkirišču med zdravstvenim domom in pošto), je sejem pokazala iz zornega kota sedanjosti. Domiselno postavljene razstavne prostore je žal kazila stojnica s kičem oz. ceneno kramo v neposredni bližini. Žal je danes splošno razširjeno mnenje, da sejma ni brez novodobnih kramarjev, mislim pa, da bi bil bloški sejem uspešen tudi brez takšnih stojnic. Kvaliteten bloški izdelek se pač ne more primerjati z izdelki množične izdelave iz tujine. Ponudba suhe robe

Če ste si kupili kavo, ste jo dobili v originalni lončeni skledici.

Program je popestrila folklorna skupina z Rakeka, tudi z originalnimi sejmarskimi plesi.

Pletenje košar sta predstavila France in Milan Mihelčič. Oba odlično pleteta košare, a navkljub enakemu primku nista brata.

Levji delež pri organizaciji prireditve je nosil Polde Mišič. Na sejem je prišel v originalnem, starem bloškem oblačilu.

je bila tudi na tem sejemskem delu velika, le da so Ribničanje po svoji navadi izdelke razstavili kar na svojem kamionu in pred njim.

Sejem je bil med Bločani dobro sprejet, saj je bil obisk velik in odziv na ponudbo dober. Glede na prijetno vzdušje na sejmu, ki so ga ustvarjale prijazne in nasmejane gospodinje, pogumni lovci, pridni obrtniki in delavni gostinci, bi lahko rekli, da imajo Bločani še vedno kar dober »občutek« za »mešetarjenje«. Kakšen je bil zaslužek, bomo mogoče izvedeli od razstavljalcev v bližnji prihodnosti, vendar pa se po Mihaelovemu sejmu pora-

Obiskovalcev ni manjkalo.

ja drugo vprašanje. Kako lahko Bločani ta svoj »občutek« uporabljajo tudi v drugih priložnostih in življenjskih situacijah? Vsak dan se namreč porajajo možnosti, da lahko komu kaj prodamo, pa naj bodo to turisti, naključni obiskovalci ali kdo drug. Predvsem je potrebno z dvignjeno glavo predstaviti lastne izdelke in pridelke, predvsem pa svojo, bloško, kulturno in naravno dediščino. V sodobnem svetu je pač tako, da pridobi tisti, ki zna in hoče prodajati. Upam, da bo »Mihejlov semin« zaživel tudi drugo leto, s še več razstavljalci in predvsem več obiskovalci. Glede na veselo rajanje, ki je trajalo še daleč v popoldan, bo o Mihaelovem sejmu na Blokah gotovo krožila dobra beseda.

Kot zadnje pomembno dejanje tega dne je ob tretji uri popoldan potekal blagoslov popolnoma obnovljene kapelice pri Blaževih v Novi vasi. Zbralo se je lepo število ljudi in prisluhnilo g. Hostniku, ki se je zahvalil vsem, ki so tako ali drugače sodelovali pri obnovi kapelice. Po bla-

Prireditve je pozdravil predsednik obrtne zbornice Slovenije Miroslav Klun.

Na prireditvi je sodeloval pevski zbor Lovske družine Martin Krpan.

Praznik ste si lahko popestrili s panoramsko vožnjo bloških 'fijakarjev'.

goslovu kapelice, ki ga je vodil g. Prelovšek, so prisotni nazdravili in poskusili okusno domače pecivo.

Prazničen nedeljski dan je bil obsijan s soncem, poln blagoslova, plesa in pesmi. Vzdušje je bilo prijetno kljub številnim dogodkom, ki so se zgodili v tako kratkem času. Lepo je videti vesele Bločane in upam, da bo še veliko priložnosti za druženje in dobro voljo.

Simona Govednik

Kako se po starem reče ...?

Tokrat smo se znašli v dilemi, kako po starem imenovati naš sejem. Je to Mihajlov, Mihaelov, Mihelov itd. sejem? Morda je nekoč bil simin, semin ali pa še kaj drugega. Bralce, ki vam je draga tradicija in kultura kraja, vabimo, da nam napišete, kako so temu rekli vaši starši ali pa stari starši v času, ko je bil sejem še živ. Vaš predlog skušajte utemeljiti. Turistično društvo bo sestavilo komisijo jezikoslovcev, etnologov in aktivistov, ki bodo sprejeli končno poimenovanje.

Turistično društvo Bloke

Čistilna naprava na Blokah

V PETEK, 28. SEPTEMBRA, JE V OKVIRU PRIREDITEV OB OBČINSKEM PRAZNIKU OBČINE BLOKE POTEKALO ODPRTJE ČISTILNE NAPRAVE, KI SE NAHAJA ZRAVEN NOVE MRLIŠKE VEŽICE. PRIREDITEV SO S PROGRAMOM POPESTRILI UČENCI OSNOVNE ŠOLE TONETA ŠRAJA ALJOŠE, GOVORIL JE ŽUPAN JOŽE DOLES, PRISOTNI PA SO BILI PREDSTAVNIKI INVESTITORJEV, PROJEKTANTKI IN DRUGI OBISKOVALCI. TUDI DEŽJA NI MANJKALO.

Učenci osnovne šole so skozi igro in ročno lutko povezovali prireditve. Povedali so, kako ljudje onesnažujemo vode in reke z odpadnimi vodami iz gospodinjstev, hlevov in tovarn. Imeli so tudi glasbeno točko in zapeli pesem Mrtva reka. Po njihovem nastopu je besedo dobil župan. V svojem govoru je pozdravil vse zbrane in poudaril skrb za čisto naravo in okolje. Slovenija je sprejela zakonske podlage za ohranjanje čiste narave in okolja in tega se, po županovih besedah, zavedamo tudi na Blokah. Na Blokah želimo ohraniti čiste vode. Župan je še povedal, da so opravili poskusno delovanje čistilne naprave in da lahko zatrdi, da so se glede le-te odločili pravilno. O dosedanjih in prihodnjih načrtih pa je povedal: »V prvi fazi smo v omrežje priključili pomembne družbene ustanove, ki vključujejo največ ljudi in so tudi glavni povzročitelji onesnaženih voda na Blokah. To so šola, vrtec, zdravstveni dom, podjetji Kovinoplastika in Novolit ter stanovanjski bloki v Novi vasi. V drugi fazi pa želimo do leta 2009 na omrežje priključiti še Novo vas, novi in stari del, Nemško vas in Faro. V tej fazi želimo priti do vsake hiše v teh naseljih. Pričakuje se, da bo druga faza zahtevala še dodatnih 750.000 evrov.« Na koncu se je še zahvalil vsem investorjem in podpornikom.

Sledilo je odprtje čistilne naprave. Trak soprezali župan Jože Doles, direktor Kovinoplastike Lož Alojz Mazij in direktor podjetja Novolit Iztok Škrlj. V govoru na koncu prireditve je Alojz Mazij poudaril, da se je Kovinoplastika Lož z veseljem vključila v partnerstvo za investicijo čistilne naprave. Čiste vode in zdravo okolje ji bodo tudi v prihodnje vodilo pri delu.

Občina Bloke je na podlagi projektne dokumentacije, ki jo je izdelalo projektantsko podjetje Provita iz Ilirske Bistrice, z gradnjo kanalizacije in čistilne naprave pričela leta 2004. Takrat so tudi zgradili kanalizacijo od čistilne naprave do podjetja Novolit, leta 2005 pa so se dela nadaljevala z gradnjo kanalizacije do Kovinoplastike, naprej do stanovanjskih blokov in do osnovne šole. V

tem letu so pričeli tudi z gradnjo same čistilne naprave. Izgradnja se je v naslednjem letu nadaljevala in zaključila v začetku leta 2007. Takrat pa so pričeli graditi kanalizacijo proti vzhodnemu delu Nove vasi. Sestavni del čistilne naprave je črpališče, v katerem izmenično delujeta dve črpaliki; betonski emšerski usedalnik (predstavlja mehansko stopnjo), in precejalnik bioclere (predstavlja biološko stopnjo). Čistilna naprava obsega velikost 350 populacijskih enot, z možnostjo dograditve še enega bloka za dodatnih 350 populacijskih enot. Naprava funkcioniра z biološkim čiščenjem odpadne vode s pritrjeno biomaso na nosilcih. Vrednost do sedaj izvedene investicije je približno 330.000 EUR, od tega sta podjetji Novolit in Kovinoplastika sofinancirali vsak po eno tretjino investicije.

Prisotno je bilo tudi Društvo ljubiteljev Križne jame, ki nasprotuje obratovanju čistilne naprave na Blokah. Matej Kržič, predsednika društva, pravi: »Po pravnih poteh so bile vložene vse zahteve za ustavitev obratovanja čistilne naprave in ponovno presojo vpliva odpadnih voda na Križno jamo in porečje Ljubljane. Zahteve so

bile poslane ministru za okolje in prostor Janezu Podobniku, predsedniku vlade Janezu Janši, Evropski komisiji in organizaciji UNESCO. Na odgovore še čakamo.«

Projektantka Ana Štemberger pa je o problematiki čistilne naprave in nasprotovanju le-tej povedala: »Narejena je bila študija o vplivih čistilne naprave na podzemne vode, ki jo je opravilo podjetje Geologija d. o. o. iz Idrije. Hkrati so bila pridobljena tudi vsa dovoljenja s strani Agencije republike Slovenije za okolje. Naprava bo na izpustu dosegala zakonsko predpisane vrednosti za male čistilne naprave. Po začetku obratovanja bodo opravljene tudi prve meritve in nato obratovalni monitoring v skladu s predpisi.«

Tadej Pavlič

Za zdravo okolje smo dolžni skrbeti tudi takrat, ko nas nihče ne vidi.

Obljuba dela dolg

SVOJO SLIKO IN IME SEM IZPOSTAVIL ŽE V PREDVOLILNEM ČASU, TOKRAT PA SE PONOVO OGLAŠAM LETO PO VOLITVAH, KER BI RAD ANALIZIRAL TUDI SVOJE OBLJUBE IN DELO. KMALU PO VOLITVAH SMO SPREJELI OBČINSKI PRORAČUN, KI SEM GA TUDI SAM POTRDIL, IN S TEM SMO DALI OBČINSKI UPRAVI MOŽNOST IZVAJANJA INVESTICIJ IN FINANCIRANJA DRUGIH REDNIH DEJAVNOSTI.

In kaj smo naredili do sedaj?

Že spomladi smo sprejeli rebalans proračuna, h kateremu sem tudi dal soglasje, čeprav se je že sicer visok znesek sejin v skupnem znesku še povečal, s 30 na 38 tisoč EUR. Osebnost se mi je zdelo, da kot svetnik sejinine ne potrebujem za preživljanje in sem jo petino namenil šolskemu skladu. Tudi drugi svetniki so se lahko odločili po svoji volji, vendar nad posnemanjem moje odločitve ni bilo navdušenja, čeprav sem k temu povabil tudi svoje kolege v občinskem svetu. S takim financiranjem bi brez posebnih težav lahko zagotovili kar nekaj denarja za dodatne, nadstandardne programe v naši osnovni šoli. Z njimi našim 145 osnovnošolcem omogočili tisto, kar je otrokom v večjih središčih na voljo v večjem obsegu.

Sledil je še en rebalans proračuna, h kateremu pa nisem dal soglasja, ker me je zelo motil način, kako je občinska uprava svetnikom razdelila gradivo: tik pred obravnavo točke dnevnega reda smo dobili gradivo, čemur je sledila razlaga župana in glasovanje. Upam, da so moji kolegi razumeli, o čem glasujejo, saj sam pač potrebujem nekaj časa, da pregledam gradivo v celoti in si ustvarim svoje mnenje.

Kot predsednik komisije za komunalo in stanovanjske dejavnosti, hkrati pa kot sosed v teh dneh uradno odprte mrliške vežice in nove čistilne naprave sem budno opazoval gradnjo teh dveh, za Bloke nadvse pomembnih objektov in si pri tem ustvaril tudi svoje mnenje. Glede na mojo dejavnost so mi te reči kar poznane, kot pa kaže, se bom moral še veliko naučiti. K sreči je lanskoletno spomladansko sneženje zagotovilo ustrezen dvig gladine vode na poplavnem območju pod Faro na raven, ki je blizu višini poplavljanja stoletnih voda. Stari rodovi so vedeli, da se je potrebno take višine dosledno držati, sicer lahko marsikaj splava po vodi. No, naravno opozorilo je prišlo pravočasno, saj mojega niso resno jemali. Oba objekta sta sedaj na (upam) ustrezni višini.

Druga točka, kjer sem imel očitno zmotna pričakovanja, pa je ureditev okolice mrliške vežice: pieteta do umrlega in spoštovanje žalujočih narekuje vsaj toliko zelene pregrade, da z vsakim vozilom, ki pelje mimo, ne zmotimo žalovanja. Izvedena ureditev pa bo kar vabila k preusmerjanju pozornosti žalujočih na vozila, ki bodo vozila po vseh treh poteh mimo vežice, ki pa tudi še niso urejene tako, kot se okolici mrliške vežice spodobi. Saj veste, traktorji, ki bodo pripeljali po poljski poti, si bodo čistili kolesa ravno mimo mrliške vežice. Bo poti kdo pometal? Osebnost

mislim, da bi nekaj kamionov nasutja ali pa nekaj deset kvadratnih metrov asfalta še premogli ob tolikšni investicijski vrednosti, kot jo izkazujejo računi (na nacionalnem radiu je bilo ob odprtju čistilne naprave slišati, da je izgradnja stala bori 250 tisoč EUR, pri čemer je bil velik del teh sredstev namenjen urejanju okolice).

Malenkost, ki me je zmotila ob sprejemanju odloka o pokopališki dejavnosti, pa je, da se sredstva za najemnine grobov in mrliške vežice nakazujejo direktno koncesionarju, namesto na občinski račun. S tem denarjem bi namreč občina, ki je sama investirala v izgradnjo, lahko bolj racionalno naročala določene storitve (košnja trave, čiščenje, sanacija poškodb, ...) in jih plačala direktno izvajalcem, brez posredništva koncesionarja. Kako bo koncesionar gospodaril in vzdrževal nov objekt skozi desetletja, boste lahko spremljali brez moje pomoči. Vsekakor vem, da košnja trave ne traja 52 tednov v kolledarskem letu, kar pa se je na pokopališču pred nekaj leti menda dogajalo.

Stanovanjske razmere za žive Bločane pa so drugi problem. Gradbene parcele na Volčjanskem hribu, z lepim pogledom na industrijsko cono, so še zaraščene in ni videti, da se kaj premika. Ob tem pa mladi pari z redkimi izjemami iščejo dom drugje, izven občine, na Blokah pa le obiskujejo svoje starše in druge sorodnike ali pa nekaj časa živijo v hiši svojih staršev, se vozijo na delo drugam in čez čas tam tudi dokončno ostanejo. Stanovanja, ki so na voljo za najem, pa bodo z ledom v tuš kabini (posebnost stare šole ob cerkvi pri Fari) verjetno kar ostala prazna.

Center občinskega središča pa mi da misliti vsakič, ko grem skozi. Kaj naredi človeški um z različnimi interesi in nesoglasji, kažejo razpadajoče stavbe in neracionalno urejanje prostora. KGZ Cerknica, Zadruga Bloke, Občina Bloke in še kdo bi se morali uvesti za skupno mizo in iskati rešitve, ki bodo za kraj in krajane najboljše, pri tem pa čisto zaslužkarstvo ne bi smelo biti vodilo. Z neurejenostjo in očitnim monopolizmom nekaterih ljudi in ustanov mlade in morebitne priseljence prej odbijamo, kot privlačimo. Komu boste potem prodajali?

Občinsko središče si pač zasluži več. Potrebujemo avtobusno postajališče za redne linije, ki ne bo na poti, kjer otroci hodijo v šolo, ali na sami republiški – regionalni cesti ob vogalu trgovine, za povrh kar na prehodu za pešce in sredi križišča. Ob povečanem prometu, čemur smo danes priče, je le vprašanje časa, kdaj bo kaj hudo narobe.

Občinske ceste pa različni izvajalci na nekaterih

odsekih kar lepo vzdržujejo. Pohvalna je povečana preglednost na cesti proti Ulaki, kjer je nekdo lepo požagal grmičevje, manjka pa še oznaka roba mostu, kjer obstaja velika možnost jutranjega ali poznega večernega kopanja. Tudi naprej proti Sveti Trojici moramo storiti kaj več, da bi se lahko razširil ovinek, v katerem je tudi križišče proti cerkvi Sv. Trojice. Po tej cesti se pride tudi do stare šole, ki smo jo uspešno prodali, ob tem pa morda spregledali dejstvo, da bo tudi druga fara v naši občini potrebovala mrliško vežico in nekaj prostora okrog nje, na kar sem opozarjal že ob namenu prodaje stare šole. Takrat so mi zagotovili, da je zadaj za cerkvijo dovolj prostora za te namene in da je vse nekako rešeno.

Asfaltiranje ceste proti Zalesu je končano, širina 4 metre pa kar primerna. Manj primerna pa je taka širina za cesto med Ravnikom in križiščem z republiško cesto Nova vas – Velike Lašče, ki je kar prometna, po zagonu črpališča na Škufčem bo pa še bolj. Nujno bi bilo potrebno zagotoviti ob cesti utrjene bankine, možnost neoviranega srečevanja in pluzenja snega (dreve, štore, hribine, ...). Prepust pri Lahovem pa se je vendarle nekako uredil. S sodobno tehniko je urejanje takih zadev lahko temeljito in hitro opravljeno, da asfalt ne leži samo na plevelu, kot je primer pri Sv. Duhu.

Vas Strmica (ali pa morda Strmca, kdo ve?) leži ob republiški cesti proti Velikim Laščam. Od novega leta je ta cesta v državnih rokah in upam, da bo manjkajočih 1200 m asfalta kmalu gotovih. Občina Bloke se je za ta odsek tako trudila, da so novi lastniki že v nekaj mesecih sami ugotovili, kaj je vse narobe in nekaj nepravilnosti zelo na hitro uredili. Petición, za katero se je pred leti zavzemal g. Turk in je bila kljub veliko podpisom občinskemu svetu zamolčana, je tako, tudi ali predvsem s pomočjo nekaterih Bločanov izven občinske uprave, končno dobila nekaj odgovorov. Cesta res ni primerna za težja vozila, za osební promet pa je zelo hitra povezava z Ljubljano.

Usmerjanje prometa in prometna signalizacija je pretežno namenjena tistim, ki kraja ne poznajo, zato bi bilo zelo prav, da bi bili kažipoti pred križišči, s čimer bi zagotovili pravočasno in pravilno reagiranje voznikov. Manjkajoče table, za katere sem že večkrat omenil, da manjkajo, bi lahko kazale npr. proti pokopališču, kulturnim in arhitekturnim znamenitostim ter pomembnejšim ustanovam in bi lahko že nekaj časa stale, če bi bilo dovolj volje za to. V to skupino sodi tudi informacijska tabla o dogodkih v občini in morebiti stalni stebri za transparente na vpadnicah v Novo vas namesto nevarnega postavljanja mlajev za vsako prireditev.

Vodovodno omrežje je na Blokah dokaj razvejano, vendar sami veste, da hočemo vsi vse, kar je v nekaterih primerih tudi nujno in prav. Hidrantni nastavek na Škrabčem, ki sem ga že davno predlagal, pa tudi drugi so ga, ne zmore ugledati luči sveta. Pri Fari ga bomo nekako postavili, za izkop pa bomo izbrali mehkejšo traso. V nekaterih primerih bi na občinske stroške morali

vzdrževati tudi melioracijske kanale, ki sicer niso tako nevarni kot hudourniške struge, zaraščeni pa uničujejo velike površine, ki bi se jih osušene lahko uporabljalo za košnjo ali pašo.

Zavod za gozdove v Postojni redno izdeluje plane izgradnje in vzdrževanja gozdnih cest, pri izvedbi imajo nekoliko manj srečno roko, po mojem mnenju pa bi lahko občina z več truda lahko skupaj z zavodom zagotovila kvalitetnejšo izvedbo del.

Poleg cest po tleh pa je pomembna tudi cesta v svet po žicah, kar pa je bilo do nedavnega zelo omejeno. Internet je, kljub vsakodnevnim reklamam, za mnoge Bločane še vedno nedosegljiv, ker smo tako razpršeni po Blokah ali pa zato, ker ni še nihče zahteval enakih možnosti za vse tudi pri Telekomu in njemu podobnim.

Ob koncu pa še gospodarstvo. Kot kaže, je občina naredila vse, da bi območje vojašnic v Velikih Blokah le začelo s civilno dejavnostjo. Kaj in kdaj, sicer še ne vemo, vendar se stvari premikajo. Če bi bil jaz župan in ne samo Županov, bi bilo v mojem interesu, da bi na Blokah delovalo kaj več kot 14 gospodarskih družb. Tudi v vojašnicah.

Upam, da bodo ostali svétniki lažje našli kaj več pohvalnega v svojem delu v občinskem svetu in da bomo do konca mandata lahko že rezali trake v novih poslovnih prostorih v vojašnicah v Velikih Blokah. Kako se bo pa imenovala nova obrtna cona?

Pa veselo jesen!

Vaš svétnik Jožef Mulc

Obvestilo

Kmetijska svetovalna služba Cerknica sprejema vzorce zemlje za kemično analizo tal in izdelavo gnojilnih načrtov. Skupaj z vzorci zemlje prinesite dokumentacijo zbirne vloge in tudi predtiskane obrazce. Rok oddaje je 31. 10. 2007.

Informacije na telefon: 01/709 70 40 ali 01/709 70 41.

Občina Bloke

Obvestilo uredništva

Prihodnja številka Bloškega koraka izide za božično-novoletne praznike. Vse dopisnike prosimo, da prispevke pošljete vsaj do desetega decembra. Če imate možnost, prispevke pošljite po elektronski pošti na naslov bloski.korak@bloke.si. Če pa elektronske pošte ne morete uporabljati, lahko prispevke pošljete tudi na drugih medijskih nosilcih.

Uredništvo

Anketa

Mihaelov sejem

PONOVNA OBUDITEV STAREGA OBIČAJA NA BLOKAH JE NA SONČNO SEPTEMBRSKO NEDELJO, NA DAN, KO SE PRAZNUJE TUDI FARNO ŽEGNANJE, PRIVABILA LEPO ŠTEVILO ZADOVOLJNIH OBISKOVALCEV. SEJEM JE BIL PRAVA PAŠA ZA OČI, OD BLIZU SMO SI LAHKO OGLEDALI IZDELOVANJE BLOŠKIH SMUČI, ČEVLJEV IN SUHE ROBE, 100 LET STARE STROJE ZA IZDELOVANJE MEDU, SLASTNE BLOŠKE DOBROTE, LOVCE S SVOJIMI TROFEJAMI, PA ŠE SEM KAJ IZPUSTILA. POHVALE ORGANIZATORJEM, KER SO S PRISTNOSTJO IN IZVIRNOSTJO SEJMA OBISKOVALCE ZA KRATEK ČAS POPELJALI NAZAJ V PRETEKLOST, KO JE ČLOVEK ŠE ŽIVEL V SOŽITJU Z NARAVO.

IZBRANE UDELEŽENCE SMO POVPRASALI, ALI NAJ SEJEM OSTANE ZGOLJ KULTURNA PRIREDITEV ALI PA TUDI TRŽNI POTENCIAL, KATERE IZDELKE BI BLOČANI LAHKO NAJBOLJ DOBRO PRODAJALI IN KAKO JIM JE VŠEČ IDEJA O OBUJANJU BLOŠKE TRADICIJE.

Stanko Car, Čebelarско društvo: »Obujanje starih običajev, se mi zdi zelo dobra ideja. Letos smo lahko hvaležni, da nam je vreme naklonilo tako lep dan, se pa zna zgoditi, da je ta čas že mrzlo in deževno. Mislim, da bi morali na ta dogodek gledati kot na kulturno prireditev in pa tudi kot potencial za trženje domačih izdelkov. Vendar to poteka postopoma, najprej se je treba uveljaviti in šele z leti si lahko narediš dobro ime. Nad udeležbo sem presenečen, prišli so tudi pomembni gostje. Med potencialnimi izdelki za trženje, tudi v prihodnosti, je med, pa tudi kaj drugega bi se našlo. Ne moremo se meriti po količini, treba je gledati na kvaliteto.«

Andreja Mestek, učiteljica zgodovine in geografije: »To prireditev vidim predvsem kot kulturni dogodek, z obujanjem tradicije, je pa hkrati tudi priložnost za turistično promocijo kraja. Ljudje, ki kupujejo na sejmu, si kupijo kakšen spominček predvsem za dušo, da priključijo nazaj stare čase. Z učenci smo, v okviru izbirnega predmeta turistična vzgoja, pripravili stojnico, kjer ponujamo suho sadje in domač kruh. Otroci so vse naredili sami. Sodelujemo tudi pri turističnem projektu, organiziranem na državni ravni, kjer se bomo s takšno isto stojnico predstavili meseca aprila.«

Ivan Rot ml., izdelovalec bloških smuč: »Vsekakor mislim, da je treba tradicijo in stare običaje ohraniti. Sejem se mi zdi idealna prilika, da si obrtniki naredijo reklamo za v prihodnje. Danes sem prodal že deset parov smuč. Ljudje radi kupijo, le da je na originalen in izviren način narejeno. Sam se strogo držim postopka, ki sem se ga naučil od svojega očeta. Z uporabo modernih postopkov obdelave bi bloške smuč izgubile svojo vrednost. Na Blokah imamo veliko stvari za pokazati in tržiti, samo pravi način je treba izbrati.«

Alojz Korošec, čevljarški mojster: »Že od nekdaj sem se preživljal kot čevljar, 30 let sem delal v Planiki. Na Mihaelovem sejmu pa sem letos prvič. Spomnim se, da je bil v mojih otroških letih, pa nikoli nismo šli, ker je bilo predaleč za peš ali pa je že sneg zapadel. Ročna izdelava čevljev se razlikuje od strojne predvsem v tem, da čevljarji veliko več šivamo in zabijamo, v tovarnah pa v glavnem lepijo. So pa seveda ročno narejeni čevlji veliko bolj trpežni, včasih so jih nosili po 5 ali več let. Zdaj ne delam več čevljev, a jih pa popravljam, če mi kdo kaj prinese.«

Marija Jakopin, Društvo kmečkih žena: »Mislim, da je sejem tako kulturna prireditev kot tudi tržni potencial. Da bi se uveljavili na trgu, potrebujemo več reklame. Bločani ne bi toliko kupovali domačih stvari, potrebujemo ljudi iz drugih koncev. Predvsem je vedno večje zanimanje za bio izdelke, kar pa na Blokah gotovo imamo. Nismo pričakovali toliko ljudi, saj smo skuhtli le 200 porcij kolerade.«

Anja Anzeljc

Na Blokah je lepo

NA BLOKAH JE TUDI LETOS POTEKALO TEKMOVANJE MOJA DEŽELA-LEPA IN GOSTOLJUBNA NA TREH RAVNEH; NAJLEPŠI BALKON, KJER SMO OCENILI PRISTNOST CVETJA, USKLAJENOST Z BALKONSKO OGRAJO IN FASADO. OCENILI SMO NAJLEPŠO KMETIJO: UREJENOST SAME KMETIJE, TAKO STANOVANJSKIH OBJEKTOV KOT TUDI GOSPODARSKIH IN NJIHOVE OKOLICE, OHRANJANJE ELEMENTOV KULTURNE DEDIŠČINE. NENAZADNJE PA SMO OCENILI NAJLEPŠI VRT, KJER SE TUDI UPOŠTEVAJO VSI ELEMENTI ESTETIKE.

Organizacija je že tretje leto zapored potekala v pristojnosti Turističnega društva Bloke, ki je vsem gospodinjstvom tudi poslal prijavnico. Odziv občanov je bil letos nekoliko skopejši od pričakovanega, tako smo imeli v eni od kategorij zgolj eno udeleženko, potemtakem tudi zmagovalko. Naslednje leto bi želeli več pogumnih in tekmovalnih ljubiteljev estetike. Letos vsi udeleženci natečaja dobijo nagrado, in sicer bon v vrednosti 100 evrov v drevesnici Štivan.

Na Blokah ličnosti in zalosti domačij ne manjka, saj mi obiskovalci bloških vasi venomer pripovedujejo o prijetnosti vasi, o »opremljenosti« hiš z rožami. Od domačink pa sem že večkrat slišala parabole: »Tvoje rože rastejo zame, moje pa zate«. Ne samo da urejamo domačijo za svoje oči in zadovoljstvo, ampak s tem odločilno prispevamo k lepemu zgledu celotne vasi.

Ocenjevalci smo se na »ekspedicijo« po Blokah odpravili v začetku septembra. Udeleženci tekmovanja so bili nekoliko go-drnjavi zaradi ovenelosti rož. Menili smo, da je ravno to pravi čas za naš obisk ter da so njihove rože prave grče, da so vzdržale vse te vremenske variacije.

Vse prvouvrščene združuje ljubezen do cvetja, ki se večinoma prenaša iz roda v rod — vzgledi vlečejo.

Anita Zakrajšek

NAJLEPŠI BALKON:

MARIJA JAKOPIN, VELIKE BLOKE

Izbor treh vrst balkonskih rastlin različnih barv, primernih predvsem za sončne lege, se izmenjuje v cvetličnih koritih, kar še dodatno poudari kontrast med balkonsko ograjo, fasado in samimi rastlinami. Barve rastlin so izbrane tako, da se opazi ostra meja med rastlinskimi vrstami. Cvetje je zdravo, bogato razraščeno, skrbno gojeno in negovano.

NAJLEPŠA KMETIJA:

MARTINA INTIHAR, HRIBARJEVO

Celovita podoba gospodarskega in bivalnega poslopja deluje prijetno in usklajeno tako pri uporabi materialov (z nekaj izjemami) kot pri barvni skladnosti izbranih rastlin z okolico. V zunanjo podobo kmetije in v samo vzgojo rastlin je vložena ogromno dela, kar naključni obiskovalec lahko opazi že na prvi pogled!

NAJLEPŠI VRT:

VLADIMIRA KRAŠEVEC, VELIKE BLOKE

Izbor grmovnic, ostalih olesenelih in zelnatih trajnic je primeren za ruralno okolje. Rastline so zasajene tako, da se dopolnjujejo s kamnitim zidom, kar ublaži ostre linije. Celoten vrt je baziran predvsem na predel zelenice ob poti k vhodu v hišo in se nadaljuje v zasaditev balkona z enoletnim rastlinjem. V zasaditvi vrta v veliki meri prevladujejo vrtnice, ki bi z nekoliko intenzivnejšo rastjo formirale več cvetja in bi navzven delovale bolj kompaktno.

Kovinoplastika odprla salon v Ljubljani

Letošnjega septembra je potekalo slovesno odprtje sodobno urejenega razstavnoprodajnega salona stavbnega pohištva Kovinoplastike Lož d. d. v Ljubljani.

Slovesnega odprtja razstavnoprodajnega salona stavbnega pohištva Kovinoplastike Lož d. d. se je poleg predsednika uprave Kovinoplastike Lož d. d. Alojza Mazija in direktorja PC Gradbeni elementi Branka Pečka udeležil tudi župan mesta

Slavnostno rezanje traku

Ljubljane Zoran Janković. Udeležili so se ga tudi številni predstavniki poslovnih partnerjev Kovinoplastike Lož d. d.

Razstavnoprodajni salon stavbnega pohištva se razprostira na 177 m² na Letališki cesti 33c v Ljubljani. V salonu je razstavljenih več različnih vzorcev stavbnega pohištva: od oken za novogradnjo, vhodnih vrat, panoramskih sten do dodatne opreme okenskih senčil in polic. Poleg naštetega program stavbnega pohištva, ki ga je možno naročiti v razstavnoprodajnem salonu v Ljubljani, zajema še naslednje skupine izdelkov: zimske vrtove, fasadne sisteme, strešna okna ROTO ter pribor za okna in vhodna vrata. Pestro ponudbo stavbnega pohištva zaokrožujejo že omenjena senčila: polkna, rolete, žaluzije ter komarniki. Kupci lahko izbirajo med stavbnim pohištvom iz trdnih polimernih materialov ali aluminija, lahko pa izberejo tudi kombinacijo polimernih materialov z aluminijem.

Enako pozornost, kot posvečajo sami izdelavi izdelkov, bodo posvečali tudi storitvam, kot so:

- svetovanja
- izmere (meritev) na kupčevem domu ali na drugih zgradbah
- dostave in vgradnje stavbnega pohištva ter
- poprodajni servis.

Z odprtjem novega salona želimo v Kovinoplastiki Lož d. d. ponuditi kakovostno stavbno pohištvo in storitve tako večjim gradbenim podjetjem kot manjšim, samostojnim investitorjem ter individualnim kupcem.

Andreja Braniselj

Skupščina delničarjev Kovinoplastike

Lož, 30. avgusta – Danes je v prostorih Kovinoplastike Lož d. d. potekalo zasedanje 13. skupščine delničarjev, ki so se seznanili z Letnim poročilom o poslovanju v letu 2006, imenovali revizorja, obravnavali predlog za izplačilo dividend, določili nagrade članom nadzornega sveta in uprave ter podelili razrešnico članom uprave in članom nadzornega sveta za poslovno leto 2006.

Letno poročilo za leto 2006, s katerim se je skupščina seznanila, poudarja, da je bilo leto 2006 za Kovinoplastiko Lož izjemno dinamično, saj je po uvodnih sušnih mesecih sledilo 8-mesečno obdobje rekordnih prodajnih realizacij. Zaradi izrazitih skokov cen strateških surovin plemenitega nerjavnega jekla in cinka pa se dobri prodajni rezultati niso v celoti odrazili v dobičku družbe.

Čisti prihodki od prodaje so znašali za Skupino

Kovinoplastika Lož 24,6 mlrd. SIT (102,6 mio. €) in za matično družbo 21,1 mlrd. SIT (87,9 mio. €). Čisti prihodki od prodaje proizvodov v letu 2006 so bili v Skupini Kovinoplastika Lož povečani za 15 % glede na leto 2005, enako je veljalo za matično družbo. Čisti dobiček je Skupina dosegla v višini 766,7 mio. SIT (3,2 mio. €) in matična družba 609,9 mio. SIT (2,5 mio. €). Dodana vrednost na zaposlenega v Kovinoplastiki Lož je leta 2006 znašala 27. 200,00 €.

Delničarji Kovinoplastike Lož d. d. (zastopanega je bilo visokih, 96 % kapitala) so sprejeli vse predlagane sklepe. Tako se bo na predlog uprave in ob pozitivnem mnenju nadzornega sveta o uporabi preostanka bilančnega dobička odločalo v naslednjih letih. Del bilančnega dobička iz preteklih let v višini 100 SIT (0, 41 €) bruto na delnico se bo uporabilo za izplačilo dividend. Članom up-

rave in članom nadzornega sveta so delničarji za poslovno leto 2006 podelili razrešnico in s tem potrdili njihovo uspešno delo. Delničarji so tudi sprejeli predlog o nagradi članom nadzornega sveta in članom uprave Kovinoplastike Lož.

Na predlog nadzornega sveta je skupščina delničarjev imenovala revizorja družbe za poslovno leto 2007 – revizijsko hišo KPMG Slovenija d. o. o. Prav tako so bili za člane nadzornega sveta s strani delničarjev imenovani trije člani: Anton Nahtigal, Drago Simčič in Branko Troha. Dva člana nadzornega sveta pa bo imenoval Svet delavcev Kovinoplastike Lož d. d.

Delničarji so bili tudi seznanjeni z načrtom za tekoče leto 2007 in s potekom njegovega uresničevanja v prvem polletju. V letu 2007 načrtujejo povečanje prihodkov iz prodaje za nadaljnjih 16 %. S poslovnimi rezultati in uresničevanjem doseganja poslovnih načrtov se je predhodno seznanil tudi nadzorni svet, ki je k temu podal pozitivno mnenje.

Mag. Aleš Tišler

France Marolt

Od dela ni še nihče umrl

»DELO JE ENA OD STVARI, KI TI DAJE ŽIVLJENJSKO ENERGIJO, VITALNOST, VESELJE. OD DELA NI ŠE NIHČE UMRL,« JE PAVEDAL FRANCE MAROLT, KO JE RAZLAGAL, KAKO GA VESELI GRADITI HIŠE, STANOVANJSKE BLOKE IN RAZNE DRUGE OBJEKTE. »MENI POSTANE DOLGČAS, ČE NIČ NE GRADIM, ČE NI AKCIJE, ČE SE NIČ NE DOGAJA. RAD DELAM, ŽE OD OTROŠTVA SEM RAD DELAL, NAJPREJ NA KMETIJI, POTEM V NEMČIJI TER PODJETJU SLOVENSKE CESTE IN SEDAJ V SVOJEM PODJETJU.«

France se je rodil 6. novembra 1936 pri Petrasovih v Novi vasi ali kot se je sam izrazil, »na ljubih Blokah, v veččlanski kmečki družini.« V družini s sedmimi otroki je privlekal na svet kot 4. otrok. Kot vsi otroci njegovih let zaradi vojnih grozot tudi on ni imel lepega otroštva. Stvari izpred vojne se ne spomni prav dobro. Spomni se, da kar naenkrat ni bilo več očeta. Nemci so ga kot vojaka rajnke Jugoslavije mobilizirali. Kasneje jim je ušel ter se skrival celo vojno, ampak doma ga ni bilo. Vojna je bila za Franceta kot igra. Okrog je s prijatelji zbiral puške in bombe, ki so jih potem metali, da je pokalo ... šele ko je prvič videl mrtve, se je zavedel, da to ni igra. Nekega dne, ko je šel peš k maši, je pri Fari videl

kup snega. Ko si ga je pobljže ogledal, je videl, da je to kup mrtvih ljudi, ki jih je le prekril sneg. Jasno se spominja tudi dogodka, ko nad so Blokami potekali letalski boji. Mati je takrat zbežala z otroki proti Fari, pod obokan most, da se zavarujejo pred letali. France je izpod mosta opazoval, kaj se dogaja na nebu in med srditim pokanjem je naenkrat nebo prerezala goreča bakla, ki je padla na tla in silovito počila. Boji so se umirili in naslednji dan so otroci, iz firbca, tekli pogledat, kaj bi to bilo. Ognjena bakla je bil angleški bombnik, ki je padel na Nemško vas, na Binovo hišo. Hišo, v katero je kot otrok šel France prvič v šolo. More, ki jih je doživljal, dokler ni zapustil Blok pa so bili mrtvi piloti, zoglele metrske

gmote z živordečimi ustnicami, kot hudički. Neštetokrat se mu je ta prizor risal v mislih in ga strašil. Tudi zdravje je potem začelo, že tako drobnega in slabotnega Francija, močno dajati. Trebušni tifus ga je tako zdelal, da so pri Petrasovih trikrat klicali duhovnika k njegovi postelji. Pa se je zlizal in po vojni tudi dokončal osnovno šolo. Iz osnovne šole se še vedno najbolj spominja šolske telovadbe z ravnateljem Čebohinom. Vsak dan so prvo uro imeli telovadbo in vedno so igrali nogomet. Na eni strani je bil Čebohin in na drugi otroci. Vedno so igrali tako dolgo, dokler ni zmagal Čebohin, kar je včasih trajalo tudi tri šolske ure. Nad igro z žogo je bil France navdušen in v takšnem navdušenju si je zaželel svoje prave žoge. Zanj je prosil ravnatelja in ta je privolil v zameno, da mu France prekoplje vrt. Res mu ga je prekopal in dobil v uporabo žogo med vsako sveto mašo v nedeljo. Pa žoga ni bila tista okrogla, ampak jajčasta za ameriški nogomet. Samo enkrat je izkoristil ponudbo za pol ure, potem pa ni šel ponjo nikoli več.

Ko je končal z osnovno šolo, je odšel v Ljubljano v Poljansko gimnazijo. Živel je v domu Ivana Cankarja in končno prišel tudi do tako zelene žoge. S sošolci, ki jih je bilo ravno prav za pošteno ekipo, je začel aktivno trenirati košarko. To so bili težki treningi. Vstajali so celo ob treh zjutraj, da so lahko igrali do šole. Po šoli pa so šli takoj nazaj na igrišče. France je bil tako dober v metanju na koš, da se ga je kmalu prijel vzdevek Cf. Vsakič, ko je vrgel, je zadel. Njegovo povprečje na tekmo je bilo 28 pik; rezultat, s katerim se lahko le malokdo pohvali. Neprestan trening je obrodil sadove. Bili so tako dobri, da so na turnirju gimnazije Poljane kot petošolci premagali osmošolce. Deset minut pred koncem so vodili za 17 pik, pa se osmošolci niso dali. Vsak je prijel enega iz Francetove ekipe in ga preprosto pretepel, kar na igrišču. France se je odločil, da se bo maščeval. Vpisal se je v boksarski klub Odred. Prvi trening je bil še zabaven, dobil je rokavice in čelado in so trenirali. Na drugem treningu pa ni bilo trenerja, tako da so sami trenirali boje v ringu. France je dobil boksarja, ki je treniral že več kot eno leto in ni imel lahke roke. Spet je bil tako pretepen, da se ni več vrnil v telovadnico, rajši si je v domu zvezal blazine in udrihal po njih. Košarkaška ekipa je kasneje postala tudi prvak srednjih šol na ljubljanskem območju. S tem dosežkom so se potem uvrstili tudi na prvenstvo srednjih šol Slovenije v Mariboru, kjer je France igral proti ekipi, v kateri je igral slaven košarkaš Ivo Daneu. Premagali so jih, niso pa osvojili prvenstva. Uvrstili so se na drugo mesto.

Košarka in boks pa nista bila edina športa, ki se jih je France lotil. Enkrat so ga prosili, če bi lahko vskočil v dijaško ekipo za streljanje z zračno puško. France je privolil in na tem tekmovanju,

čprav ni še nikoli streljal zadel vse v črno. Kar je nastreljal, je bilo dovolj za tretji najboljši rezultat v Sloveniji. Na hitro so ga včlanili v Strelsko društvo Staneta Žagarja, da so lahko uradno zabeležili rezultat. »Rezultat je bil res zavirljiv, toda to je bilo prvič in zadnjič, da sem tako dobro streljal,« se je zasmejal France.

Študij mu ni povzročal težav. Vedno je bil bister in kmalu je ugotovil, da lahko s tem tudi kaj zasluži. Sošolce je začel inštruirati matematiko in fiziko. Sam se je s tem učil, obenem pa zaslužil toliko denarja, da si je lahko za maturo sam kupil svojo obleko. Kljub temu, da je bil bister, pa se ima za to, da je lahko zaključil gimnazijo, zahvaliti svojemu sošolcu in prijatelju Milanu Strahu. Pri Petrasovih je bil takrat France že drugi otrok v gimnaziji. Sestra Ivanka je bila v višjem letniku, France komaj na začetku. Seveda je šolanje pomenilo stroške za družino in oče se je odločil, da izpiše Franceta in ga da v vajeništvo krojaču iz Velikih Blok. Vse je že bilo dogovorjeno, le še spričevalo je moral prinesiti. Oče je tako odšel v Ljubljano in ker ni točno vedel, kje je gimnazija Poljane, je vprašal nekoga na ulici za smer. Ta mu je odgovoril, da stoji pred njo, potem pa ga je še povprašal, po kakšnih opravkih je prišel. Oče mu je povedal, da je prišel izpisat sina, Franceta Marolta. Mimoidoči, Francetov prijatelj Milan, ta, ki ga je oče srečal, je začel jokati in prepričevati očeta, da naj tega ne stori, in uspelo mu je. Tisti večer, ko se je oče vrnil iz mesta, je le dejal: »France, spakiraj, jutri greš nazaj v gimnazijo!«

Šolo je France izdeloval z lahkoto, šport in sprejemba okolja sta vplivala na to, da ga niso več tlačile more, zrasel je. »Štirikrat po osem centimetrov, zaradi košarke!« se rad pohvali. »Kar veliko za nekoga, ki so ga doma vsi klicali 'tamali'«. Njihov razred je bil zloglasen, fanatični košarkarji, vedno so držali skupaj, organizirali so zabave, da se je o njih še dolgo govorilo, vse je bilo lepo in že se je približala matura.

Na maturi je moral France pisati domišljjski spis z naslovom »Kaj bom počel čez osem let«. Seveda ni vedel, kaj bo z njim čez osem let, sploh ni vedel, na katero fakulteto naj se vpiše. Potem pa se je spomnil dogodka iz otroštva, ko se je po Novi vasi gradila kanalizacija. Pomagal je kot malavar tako, da je nosil cevi na traso, Jožlov France pa je bil zidar. Pa mu reče Jožlov France: »Madonca, ti bi bil pa dober zidar. Kakorkoli vržeš cev, pade ravno prav in je ni potrebno več popravljati.« V spisu je tako France zapisal, da bo čez osem let gradbinec s končano fakulteto in da se že gradijo njegove hiše. Res se je potem vpisal na gradbeno fakulteto, ki je bila takrat ena težjih fakultet. Osem let je trajal študij in ko so nekateri Bločani, ki so poznali ta študij, zvedeli, za kaj se je odločil, so svetovali staršem, naj ga poskusijo prepričati, da vpiše kaj drugega. Gradbene fakultete tako ali tako ne bo nikoli končal. France je šel svojo pot in se ni pustil prepričati. Sedaj rad pove: »Kaj težka fakulteta! Saj je bila težka, toda jaz sem se preprosto sprehodil skozi študij. Bilo je prepro-

sto. Ko enkrat dojameš sistem, je potrebno vložiti le malo dela za velike rezultate.« Kmalu na začetku je spoznal, da profesorji predavajo le del celote, ki ga predmet pokriva. France je ugotovil, da če si dela zapiske pri vsakem predmetu, mora potem doma snov le še ponoviti in več kot pol dela je že narejenega. Ko je imel zapiske, pa je bilo izredno učinkovito tudi skupno učenje. Vseeno pa so še vedno glavni zapiski. Ni bilo pomembno, kako jih je pisal. Tudi če je lumpal do pete ure zjutraj, je bil vsakič ob sedmi uri na predavanjih. Niti enega predavanja ni zamudil. Včasih, je povedal v smehu, sploh ni vedel, kaj piše, pisal je, kar je profesor razlagal, in potem pozneje ugotavljal, kaj je sploh napisal.

Na fakulteti se mu je še srednješolska želja, da bi lahko kupil vespo, zdela tudi nekoliko bolj uresničljiva. Prej ni imel denarja, obenem pa je pri nas sploh ni mogel kupiti. Dobil bi jo lahko v Nemčiji, zato se je odločil, da pošlje nemškim gradbenim podjetjem prošnjo za počitniško delo. Nemško ni znal, le nekaj besed, tako da je lahko sestavil pismo. Je pa vedel, da četudi dobi prošnje odobrene, ga oblast ne bo spustila iz države, ker ni imel prave politične karakteristike. Po hitrem postopku se je tako prijavil v delovno brigado in po treh takšnih delovnih akcijah je bila karakteristika že dovolj dobra. Tik pred koncem zadnje delovne akcije so iz Nemčije poslali pismo na Zvezo študentov v Beograd, da se lahko javi na gradbišču v Nemčiji. Takoj sta s prijateljem spakirala in odšla na vlak. Oče je takrat Francetu kupil karto, povratno za vsak primer ter dejal: »Če ne boš dovolj zaslužil, da se boš lahko vrnil domov.« Naslednji dan sta se zglasila v podjetju, kjer so ju zaposlili. To je bilo ogromno gradbeno podjetje, ki se je ukvarjalo izključno s postavljanjem gradbenih odrov. Nevarno delo, kjer so vsako leto imeli tri ali štiri smrtne žrtve. Temu primerno je bilo tudi plačilo. 30 odstotkov višje, kot ga je imel normalen delavec. Prvi dan sta tako zadolžila obleko, čevlje in čelado in pričelo se je delo. Vsako jutro sta morala biti ob osmi uri pripravljena, ni bilo zamujanja, če si zamudil trikrat, si letel. Vsaka zamuda je bil 'plavi' karton. Nemci so hodili pol ure prej na delo, toda njima se je zdelo to brez veze. Delala sta, ko se je delalo, med odmori sta pa počela neumnosti, kot na primer, da sta s čelado igrala nogomet. Po domače ju je 'brigalo' za čelado, saj sta vedela, da bosta ogromno zaslužila. Tri marke na uro je bilo pravo bogastvo. Ob koncu tedna je bil plačilni dan. Ko je France pogledal plačilni, list se je zgrozil. Ni bilo toliko, kot je sam izračunal, ni pa tudi vedel, kaj vse točno so mu obračunali. Vprašal je sodelavca, kaj pomeni abecige in ta mu je lepo povedal, da je to prvi obrok za čelado,

France s svojo hčerko Mojco

potem obrok za čevlje, obleko ... vso opremo, ki jo je zadolžil za delo je moral plačati sam. Od takrat ni France več igral nogometa s čelado, še več, na koncu jo je že tako pazil, da mu je kdo ne ukrade, da je celo spal z njo.

Nemčija je bila za Franceta pravo presenečenje. Pri nas so mu jo prikazovali kot imperialistično državo, kar ne bi moglo biti dlje od resnice. Delo je bilo merilo, po katerem se je sodilo posameznika, ne njegove karakteristike. Na začetku, ko je začel z delom, so ga vsi klicali bandit. Ker je dobro delal, so ga kmalu začeli klicati partizan, kar je bilo že malo bolje, in po treh tednih dela so ga že vsi klicali Franc. Po četrtem tednu pa je bil že vsako soboto vabljen k delovodjevi družini na kosilo. »Demokracija, da je svet še ni videl,« je povedal France o Nemčiji. Pa tudi zaslužil je celo bogastvo. Po samo 3 mesecih dela si je lahko kupil kolo NSU, pa motor Cindap, za katerega si je delil lastništvo s prijateljem, in čisto svoj motor BMW, letnik 56. Ko se je vrnil, sta motor Cindap s prijateljem prodala in z njim zaslužila toliko denarja, kot je znašala štipendija za leto in pol. Kolo so mu pa ukradli v študentskih domovih. Celotno leto je oprezal za kolesi, če je mogoče kakšen njegov in nekoč je celo mislil, da je videl nekoga, ki se pelje z njim. Pograbil je kolo od nekega fantiča in za njim. Zmotil se je. Fantiču, ki je mislil, da ga je France okradel, pa je tudi vrnil kolo. Nemčija je bila zelo vabljava in naslednje leto se je po izpitih zopet vrnil. Spet za tri mesece, jezik je že kar obvladal in pot ni bila več v neznano. Zopet si je kupil motor, tokrat DKG, ter še en motor BMW za domov, za na Bloke. Študij je Francetu šel gladko in po šestih letih je že vpisal absolventa. Ostali so mu le še trije izpiti

in diploma. Sklenil je, da gre v Nemčijo za dalj časa. Za šest mesecev, od tega je bilo z njim tri mesece tudi njegovo dekle, bodoča žena, ki ji je uredil delo kot študentki praktikantki. Takrat si je kupil celo dva BMW-ja. Sicer motorji in avtomobili Francetu ne pomenijo nič, zanj so le potrošni material. Z njimi je kupčeval. Ugoden nakup v tujini je prinesel pri nas lep dobiček. Doma je bila drugačna zgodba. Francetov uspeh, zaslužek, lastništvo nad avtomobili in motorji, to je bilo za družbeni red škodljivo. Čeprav so mu še vedno

to že vse zelo dobro znano, točno je vedel, kaj in kako se česa lotiti in kakšne standarde je treba postaviti. Imel je veliko prakse na vseh možnih gradbiščih; od cest, tunelov pa do montažnih gradenj. Vse to je botrovalo tudi njegovemu hitremu napredovanju v podjetju. Po enem letu v službi je dobil poziv za služenje vojaškega roka. Ker je imel diplomu, je služil samo eno leto, pa še to pri inženirjih, kjer je zopet gradil. Ker je lepo pisal, ga je poveljnik zadolžil tudi za pisarniška dela. V pisarni je moral sortirati in pisati politične

karakteristike vojakov. Ko je prišel do svoje, ni mogel verjeti, da je kdo tako grdo pisal o njem. Kar sapo mu je zaprlo. Ker je z nekaj inovacijami pri gradnji ceste v vojski skrajšal predviden čas gradnje za nekaj tednov, pa se mu je karakteristika znatno izboljšala. Poveljnik, ki je dobil celo 3 mesece nagradnega dopusta zaradi tega, mu je dovolil, da si jo napiše kar sam. No, pa si je ni sam pisal, pisal je le po nareku.

Po vojaščini se je zopet vrnil v službo. Eden njegovih prvih velikih projektov je bil kompleks Iskre. Najprej je bilo potrebno odstraniti ogromno zemlje, niso pa vedeli, kaj naj z njo. France je izvohal, da se bo ozelenjeval park Tivoli in stopil je do zadolženih za to. Spisali so pogodbo in France je zemljo lepo prodal. 32 kamionov je vozilo dan in noč, da so lahko še vedno šli z načrti naprej. Vse zasebnike iz Ljubljane in okolice je rekrutiral in jim tudi pošteno plačal. Kar naenkrat je bilo gradbišče najbolj dobičkonosno od vseh gradbišč pri podjetju. Česarkoli se je lotil, je bilo tudi do 70 odstotkov prej narejeno in ceneje, pa naj bo to kompleks Litostroja, Kliničnega centra ali Javna skladišča. To je le nekaj večjih projektov pri nas, za katere je bil France odgovoren, so pa še mnogi drugi. Bil je tudi eden

tistih, ki so pri nas začeli razvijati montažne gradnje.

V podjetju, na TOZDU visoke gradnje, kjer je bil direktor, so imeli takšno politiko, da so morali vsi delovodje, tehniki in inženirji začeti graditi svojo hišo v roku petih let v podjetju, če pa tega niso storili, bi jim grozila celo odpoved. Namen tega je bil, da dobijo občutek za delo, detajle in samo izvedbo. Tudi France se je lotil gradnje svoje hiše po zahodnih standardih. Debela sendvič izolacija je bila takrat še neznanka in nekateri so mislili, da je nor, da gre zidat tako debele stene. Sedaj pa je že praksa pri nekaterih hišah, da se gradijo tako, kot je on delal pred mnogo leti.

Sedeminsedestega leta se mu je rodil sin. »Bil je čudovit fant s čudovitim razvojem uma!« je

razložil France. S tremi leti je že tekoče bral, šah, ki ga je učil France, je dojel po le nekaj igrah. France je dober šahist, z lahkoto premaga tretjekategornika, toda po treh igrah ga je sin že premagoval. Knjigo, debelo tisoč strani je prebral v 3 dneh in to pri šestih letih. Pri sedmih pa je na nesrečo vse družine umrl za levkemijo. Družinski odnosi so se skrhal. »Nesreča je povzročila, da ni bilo več posluha za družino in tako sva se s svojo srednješolsko ljubeznijo razšla,« je povedal z grenkobo v glasu.

Čez nekaj časa po tem tragičnem dogodku je spoznal novo ljubezen, Magdo. Spremljala ga je celo na njegovo poslovno pot v Irak, ki je trajala celih sedem let. Ker je imel dobre odnose z ambasado, mu ni bilo potrebno po dveh letih zapustiti države, kar je bilo za tujce takrat običajno in užakonjeno. Kot je povedal France, je bil takrat Irak popolnoma nerazvit, 100 let za svetom in tudi sistem je bil dokaj nastrojen proti tujcem. Če pa si dober prijatelj s četrtem človekom Iraka, pa to precej pomaga in nimaš toliko težav. Ker je bil tako dolgo tam, sta se vmes z Magdo poročila in rodila sta se mu dva otroka. Peter Ali in Ana Isra sta dobila poleg svojega slovenskega imena še iraško ime, kar se je Iračanom zdelo tako lepo. Po vrnitvi so iraška imena ostala le do Beograda, potem sta bila le še Peter in Ana, ki sta po vrnitvi kmalu dobila še bratca Francija, ki je sedaj star 18 let. Vse je bilo lepo, dokler Franceta ni doletela nova nesreča. Njegova žena je dobila raka in v komaj 37. letu umrla. Svet se je začel zopet rušiti, razmere so se spremenile, zapustil je podjetje Slovenijaceste.

S prijateljem sta tik pred osamosvojitvijo Slovenije ustanovila svoje podjetje, ki se ukvarja z gradbenim inženiringom. Rad pove, da je do sedaj odgovoren za več kot 500 stanovanj na treh lokacijah. Pa ni še konec. Še vedno se France izpod Šmarne gore, kjer živi s svojo partnerko Heleno in otroki, odpravi v Ljubljano v pisarno in dela, dela to, kar ga veseli. Delo in aktivnost pomlaja in ko ga srečaš, kar težko verjameš, da je že v sedemdesetih. Na Bloke se še vedno vrača, še posebej imajo notranjske konce radi njegovi otroci. Pred časom si je na Blokah kupil tudi hiško in nekaj zemlje, da lahko pridelujejo svoj Bloški krompir. Za Franceta je to čudovit del narave, ki ima idealno izhodišče za celotno Slovenijo. Obožuje mir in spokojnost ter zelo rad opazuje konje in govedo na paši. Če bi bilo po njegovo, bi bilo tega na Blokah še več. Za prihodnost Blok ni v skrbeh, seveda pa je za razvoj potrebna ustrezna infrastruktura.

Glede ljudi na Blokah pa ima tudi svojo teorijo. »Bločani so vztrajni. Takšni pa so zaradi hrane, ki jo jedo. Vse, kar na Blokah raste, se mora boriti za obstoj. Krompir je moral hitro zrasti in je zaradi tega trd in nabit z energijo. Isto je z jabolki ali pa kakšnim drugim sadjem. Hrana se bori proti vplivom okolja tako, da obstane le tista najbolj trpežna in če to ješ, postaneš trpežen tudi ti.«

Matej Kljun

France Marolt pred objektom, ki ga je gradilo njegovo podjetje.

govorili, kakšni imperialisti so Nemci, se ni dal več prepričati. »Kakšni imperialisti neki, s svojim delom sem si zaslužil spoštovanje na vseh nivojih,« je v pol jezi pol smehu povedal France. »Ob koncu zadnje pogodbe sem bil že tako spoštovan, da sem se lahko z lastnikom podjetja poslovil kot s prijateljem. Skupaj sva celo pela Hej Slovani!« Po vrnitvi domov je končal še tiste tri izpite in napisal diplomu, v kateri je strokovno analiziral silnice na mostu čez Ržen na Cerknškem jezeru. Takoj potem je dobil tudi službo pri podjetju Slovenijaceste, ki ga je med študijem stipendiral. Poročil se je in rodila se mu je hči Mojca.

V službi so mu sedaj vse izkušnje iz Nemčije prišle še kako prav. Študenti so po večini s fakultete poznali le teorijo in so se morali učiti organizacije in samega pristopa k projektu. Francetu je bilo

Studenčeva Bojan in Majda z Volčjega

Vsi ljudje imamo srce, vsak človek pa ne!

LAH SE PIŠEJO ŽE STOLETJA IN VEČ. DOMAČE IME, PRI STUDENČEVH SE REČE PO DOMAČE, PA SO SI ALI PA SO JIM GA NADELI DOMAČINI IN OKOLIČANI, VERJETNO PO BLIŽNJEM STUDENCU ČISTE VODE. TA PRIVRE, BOLJE REČENO, VRE IZ ZEMLJE V NEPOSREDNI BLIŽINI VAŠKE CERKVICE SV. VOLBENKA, MORDA ŽE TOLIKO ČASA IN ŠE KAKŠNO STOLETJE VEČ, KOT JE STARA VASICA VOLČJE. SAM IZVIR PA JE V KAPELICI SV. ANTONA, KI SO JO DOMAČINI LETOS PREUREDILI.

V čisti izvirni vodi, tako pravijo domačini, je samo zdravje. Zato po njega poleg domačinov hodijo ali se pripeljejo še številni redni obiskovalci in odjemalci čiste studenčnice iz okoliških vasi, iz Loške doline, Cerknice ... Ta studenec tudi v dolgih sušnih mesecih vse do današnjih dni ni presahnil. Iz studenca pod kapelico sv. Antona se voda izliva v Bloško jezero. Temu studencu se pridružijo še štirje drugi, dva pa v samem dnu jezera.

NIKOLI NE POZABI, KAJ DOLGUJEŠ TISTIM, KI SO ŽIVELI PRED TEBOJ

Tega se dobro zavedata tudi Bojan in soproga Majda. Spomladi prihodnje leto bo minilo natanko 35 let, ko sta se poročila in se je Majda iz rodnega Šoštanja preselila na Volčje na Studenčevino s hišno številko 6. Bojan k očetu Janezu in mami Mariji, Majda k tastu in tašči.

Zdaj imata Bojan in Majda novo hišo s številko 11 s kar nekaj gospodarskimi poslopji, živino in drugimi pritiklinami. Pri »življenju« še ohranjata staro hišo in se z vsem spoštovanjem spominjata prejšnjih gospodarjev in še vedno cenita in spoštujeta njihovo delo.

Če sem nekoliko bolj natančen, je Majdin rojstni kraj Družmirje, ki je bilo nekoč dokaj veliko obcestno naselje na dnu velenjske kotline, med Velenjem in Šoštanjem. Zdaj Družmirja že dolgo ni

več. Zalila ga je voda ugrezninskega jezera. Majdina starša sta s tremi otroki našla nov dom v Šoštanju, Majda pa Bojana.

VSI LJUDJE IMAMO SRCE, VSAK ČLOVEK PA NE!

Bojanov oče Janez Lah se je še pred drugo svetovno morijo poročil z Anžolovo Malko iz Ravnika. Koščak so se pisali. Rodila sta se jima fant in dekle. Spomladi leta 1945 so skupino, v kateri je bila tudi Malka s sovaščankami, zajeli domobranci na Poljanah pod Racno goro in jih odpeljali na Rakek. Za njimi se je izgubila sleherna sled. Vse do današnjih dni se ne ve za njihov zadnji dom.

Toda, kot kaže sedaj, človeštvo še vedno potrebuje Hitlerje in Staline, generatorje našega zla, ker si želi prepoznave v gnusu nizkosti in se naslaja iz lastne mlakuže gnoja, je med drugim, še ne dolgo, tega zapisal naš znani mislec doma s sončne Goriške!

Gospodar Janez se je zatem poročil z Malkino sestro Marijo in leta 1950. se jima je rodil sin Bojan. Bojanov oče Janez je dočakal 77 let, mama Marija pa 89. Zdaj počivata na božji njivi ob cerkvi sv. Mihaela pri Fari, kjer je zadnji dom številnih Volčancev.

Pri hiši, se še dobro v pogovoru spominja Bojan, je bilo v hlevu vedno od 5 do 7 repov, med njimi

zagotovo par volov. Dovolj za koso in grablje ter dvoje parov delovnih rok.

ČE ZREŠ V TLA, NE BOŠ VIDEL MA- VRICE

Bojanova končana osnovna šola na Blokah je bila samo odskočna deska za dolgo pot v svet, ki ga je po poklicni poštarski izobrazbi kot monterja vodila od Splita, Šibenika, Murterja, Nove Gorice, Kopra, Velenja v Termoelektrarno Šoštanj.

V Šmajdkovi gostilni v Šoštanju, Pod lipo se je imenovala, je stanoval tudi Bojan. Gostilno so domačini bolj poznali pod imenom pri Črnem konju. Takrat je bila namreč zelo znana Irgoličeva popevka Moj črni konj, ki se je v tej gostilni vrtela več kot pol delovnega časa. Zato je gostilna dobila tudi to ime. Domača hči Majda, končala je gostinsko šolo v Celju in pozneje še hotelsko v Ljubljani, pa je videla in našla v Bojanu primerneža življenjskega spremljevalca. Leta 1973 sta se poročila, po dveh letih skupnega življenja v Šoštanju sta se odločila za Volčje.

Bojanova starša, se spominja Majda, sta jo lepo sprejela in kaj kmalu je iz mestnega dekleta postala prava bloška kmetica. Takrat 22-letna Majda je bila prvič zdoma in začuda, tako pove zdaj, ji ta pomemben življenjski prehod ni delal posebnih težav. Prvo zaposlitev je dobila v nekdanjih bloških kasarnah kot gostinka, jeseni leta 1980 pa je začela z delom v Novolitovi kuhinji. Takrat je bila najmlajša med vsemi v kuhinji, zdaj po 27 letih dela, je najstarejša in ponosna na svojo življenjsko pot, ki sta jo vsaka po svoje še popostrili posvojeni dvojčici Anja in Lucija, zdaj že srednješolki v Ljubljani in Strahinju.

ODPRL SE JIMA JE NOV SVET

Ko sta se Bojan in Majda odločila za posvojitev dvojčic in ko sta jih sprejela v novi hiši, se jima je na Blokah, tako pravita oba, čeprav je Bojan Bločan že od rojstva, odprl nov svet.

In v tem njunem novem svetu, popestrenem z Anjo in Lucijo, dvema desetinama govedi, tremi desetinama kokoši, štirimi konji, tremi pujski, 36. 000 litri oddanega mleka na leto, je zagotovo njun svet še večji, še boljši in nadvse prijazen. Da bi bil tak še dolgo!

Tone Urbas

P.S.:

S tem prispevkom se avtor teh vrstic za nekaj časa poslavljam od bralcev Bloškega koraka. Vse najlepše tudi v prihodnje!

Majda in Bojan Lah – Studenčeva z Volčjega

Mi v vrtcu

Čeprav nismo v šoli, tudi mi v vrtcu »merimo« leto od septembra do junija. V tem času se marsikaj zgodi: vsi zrastemo, veliko se naučimo, spoznamo, vidimo ...

Tudi v letu 2006/07 smo skupaj doživeli veliko lepih trenutkov.

Eden takih je bil prav gotovo izlet z vlakom. Kljub temu, da železnice ni na Blokah, pogovor večkrat nanese tudi na ta del prometa. Ideja o vožnji z vlakom je bila že stara, a vedno jo je premagal strah pred ceno, varnostjo ... Letos pa smo se odločile, da informativno pokličemo na Rakek.

Informacije so bile zelo dobre. Povezava Rakek – Ljubljana – Rakek idealna, popust na skupinsko karto, brezplačen prevoz za otroke do 6. leta. Šola nam je omogočila brezplačen avtobusni prevoz do Rakeka. Da smo zagotovile največjo možno varnost, smo povabile na izlet starše.

Za vse, ki smo si vzeli prosto soboto in uživali v prijetni vožnji z vlakom do Ljubljane, opazovali okolico, se sprehodili do vzpenjače in se posladkali s sladoledom, je bil to nepozaben dan. Skupaj smo bili pravi

ljudje z občutkom za otroke in odnosom do časa, ki si ga vzamemo drug za drugega. Hvala vsem!!!

Še nekaj bo ostalo v spominu vsem, ki so bili v vrtcu. To so bile »Igre brez meja«, ki smo jih pripravile delavke treh občin. Sliši se zelo širokopotezno. Ideja o sodelovanju med vrtci je prišla iz vrtca Sodražica, ki je veliko večji od našega.

Otroci iz Sodražice so bili na obisku v našem vrtcu marca. Skupaj smo se igrali gibalne igre in zaplesali ob glasbi. Ogledali so si tudi predstavo senčnih lutk, ki smo jo pripravile delavke vrtca Nova vas.

Ob odhodu so nas povabili na igre, ki so jih načrtovali za pomladanski

čas. K sodelovanju so povabili tudi vrtce iz Loškega Potoka.

Po dveh sestankih in natančnem načrtu, ki smo ga izdelale, smo v petek, 25. maja, navdušeno odšli v Sodražico – prepričani, da zmagamo. Imeli smo lep sončen dan, ki nam bo ostal v lepem spominu. Kljub porazu pri tekmovanju smo zmagali – ni pomembno vedno zmagati, važno je sodelovati in se ob tem zabavati. Dobili smo medaljo za tretje mesto in šopek ter zahvalo za sodelovanje.

Upam, da bomo tako sodelovanje ponovili tudi drugo leto.

Ivica Šega in Martina Ivančič

Dvojčki

TONI IN ŠPELA LAVRIČ (PO DOMAČE LAVRIČEVA DVA) STA DOMA V METULJAH IN DOBRO POZNATA SVOJO VAS, SAJ VESTA, DA JE POZNANA PO GRADU METULUM.

Prvo vprašanje jima je postavil de-vetar: Ali se imata kaj rada?

Špela: Da, se pa zgodi, da morava včasih uporabiti tudi pesti.

Toni: Ja se imava, pri pesteh pa zmagam jaz.

Koliko sta stara?

Toni: 11 let, 1 mesec in 33 minut več kot Špela.

Špela: 11 let, 1 mesec.

Vemo, da imata rada živali, vendar vseeno povejta, katere?

Toni: Imam svojega bika in svojo kobilu. Zanju zelo dobro skrbim, saj ju redno hranim s senom in silažo. Kobila je ujahana in z njo večkrat obiščeva domačo gmajno.

Špela: Moje ljubljenske so muce in pes Karo. Rada imam tudi konje, bojim pa se krave.

Kako je z delom doma?

Toni: Rad pomagam atu v hlevu in pri košnji ter pripravi drv, namesto mame dam pozimi zvečer jest pajsom, očiju pomagam pri delu pri hiši in mami pri kurjenju centralne.

Špela: Mami in mami pomagam pri gospodinjskih delih, skrbim za svoje muce in psa, očiju pri pospravljanju sena in hranjenju domačih živali.

Ali imata rada sorodnike?

Špela: Da, najbolj pa sestrično Kartarino in teto Marto.

Toni: Jaz pa imam vse rad.

Ali počneta kakšno stvar skupaj?

Toni: Oba rada pomagava pri delu na kmetiji.

Špela: Dobro se ujameva pri gra-

bljenju sena.

Kako pa je z ocenami?

Špela: Moje so kar v redu.

Toni: Moje pa so malo boljše.

Ali se vama kdaj zgodi, da pozabita domačo nalogo?

Toni: Samo kdaj pa kdaj. Seveda, se zgodi.

Špela: Jaz pa jo večkrat pozabim.

Kaj najraje jesta?

Toni: Krvavice, pečenice, kolera-do, kislo zelje, krompirjeve žgance in repo.

Špela: Rada imam kož nce, krvavice, kislo zelje in palačinke.

»Novinarke« Klavdija

Kraševac, Eva Modic in Marti-na Kočevar smo tokrat naletele na zelo živahna dvojčka, ki sta se kar prebitevala z odgovori in smo težko ujele vse, kar sta nam povedala.

Majhen korak za človeštvo, a velik za nas – prvarje

Avgusta smo prejeli pismo. Ljubka puhas-ta ovčka nas je vabila v šolo. Kmalu je prišel težko pričakovani tretji september, ko smo prav zares prestopi-li šolski prag. Čeprav negotovi, pa kljub temu obdani z veseljem in pričakovanji, smo stopili novim dogodivščinam in znanju naproti. V naši novi učilnici sta nas čakali kar dve učiteljici, Karmen in Petja z ovčko Friko.

Ko smo se fotografira-li, smo odložili torbice in učiteljica Petja nam je povedala zgodnico o ovčki in njenih prijateljih. Kasneje smo izdelali puhaste živalice in jih obesili na vrata, da bodo pazile na nas celo šolsko leto.

Posladkali smo se s slatno torto velikanko in popili sok. S torto smo postregli tudi našim staršem. V igralnici smo raziskovali in od-

krivali igrače, pa tudi spoznali nove sošolce in prijatelje. Danes že veselo hodimo v šolo, kjer štejemo, barva-mo, pojemo, rišemo in se še vedno

tudi igramo. Rečemo vam: v šoli je res lepo!

Prvarji z učiteljico Petjo

Varno v prometu

Šolska vrata so se odprla. Večji prometni varnosti smo na naši šoli namenili kar nekaj ur prometne vzgoje. Sodelujemo tudi s policijsko postajo. Poleg tega bomo sodelovali v različnih akcijah in projektih: Bistvo glavo varuje čelada, Pasavček, Bodi preVIDEN, Varno kolo, Kaj več o prometu in opravljali kolesarski izpit v 5. razredu.

Prav je, da se tudi starši pogovorite z otrokom o varnih poteh do šole, o vstopanju oz. izstopanju z avtobusa itd. Praktično naj se navajajo na varno gibanje v prometu. Na avtobusu naj učenci ne sedijo na srednjih zadnjih sedežih. Pri vožnji s kolesom ne smete pozabiti na čelado. Otroci, ki nimajo kolesarskega izpita, naj se s kolesom vozijo le v spremstvu odrasle osebe. Kaj pa vožnja z motorjem? Tudi o tem presodite starši.

Brez pomena je otroka pripravljati na življenje, če ga ne naučimo, kako si ga obvaruje.

*Za večjo prometno varnost,
Paula Ponikvar,
mentorica prometne vzgoje*

Šola v naravi

Debeli rtič 2007

Pot je bila dolga in utrujajoča. Malica se je prilegla.

3. septembra smo se z učenci 5. razreda devetletke odpravili v šolo v naravo na Debeli rtič. Čeprav je bilo še koledarsko poletje, pa je bilo vreme precej jesensko. Kljub temu pa so se vsi učenci naučili plavati. Tisti, ki so bili tega že vešč, pa so dopolnili in izboljšali svoje plavalno znanje. 7 učencev se je tako domov vrnilo z bronastim delfinčkom, 10 jih je doseglo srebrnega delfinčka, ena učenka pa se lahko pohvali z zlatim delfinčkom.

Čeprav je veliko časa v šoli v naravi namenjenega plavanju, so učenci počeli še marsikaj. Malo so se učili, reševali učne liste, slikali, spoznavali morske živali in sredozemske rastline. Svoje družine in sorodnike so razveselili z lepo napisanimi razglednicami. Ob večerih smo si čas krajšali s kulturno-zabavnimi programi, včasih smo tudi kaj zapple-

sali. Imeli smo tudi piknik in pravi gusarski dan, ki se ga vsi z veseljem spominjamo.

Od Kopra do Debelega rtiča smo se popeljali z ladjico, nekateri učenci pa so se preizkusili v vlogi kapitana in za kratek čas prevzeli krmi-lo. Zadnji dan nas je pot vodila še v čudovit Piran. Ogledali smo si mesto, si privoščili sladoled, nekateri pa kupili tudi kakšen spominek.

Na Debelem rtiču je bilo zelo lepo, mi pa smo se domov, kljub hladnemu vremenu, vsi vrnili zdravi in polni novega znanja ter številnih doživetij.

*Paula Ponikvar,
razredničarka 5. razreda*

90-letniki

Franjka Lipovec

OBMOČNA ORGANIZACIJA RDEČEGA KRIŽA CERKNICA, LOŠKA DOLINA, BLOKE SKRBI TUDI ZA STAREJŠE OBČANE, ŽE VRSTO LET PA JE TRADICIJA OBISKOVANJA 90-LETNIKOV NA BLOKAH. O NJIH LAHKO VEDNO BERE TUDI V BLOŠKEM KORAKU.

Franjka Lipovec

Tokrat smo bili na obisku v Novi vasi pri Franjki Lipovec, ki je 12. septembra letos praznovala svoj rojstni dan. Franjke se verjetno spomnite mnogi, ki ste hodili v novovaško šolo, saj je bila tam kar nekaj let kuharica, po mnogih pričevanjih pa so jo imeli otroci zelo radi, saj je bila

zelo dobra kuharica. Na obisku je beseda kajpak hitro prešla h kuhi in Franjka nam je razložila, kdaj je pričela vihteti kuhalnico. Stara je bila sedem let in doma v Prezidu je bil na obisku stric. Ko se je odpravljaj domov, ga je Franjka vztrajno prepričevala, naj še malo ostane.

Franjka Lipovec je dobila več priznanj.

Rekla je, da mu bo skuhala kavo. »No, če jo boš pa ti skuhala, bom pa počakal,« je rekel. Kave sicer prej ni še nikoli kuhala sama, a vredno se je bilo potruditi in uspelo ji je. Takrat je začutila, da ji je kuha pisana na kožo in da ima talent za to. Leta 1934 je obiskovala gospodinjstvijski tečaj, pokazala nam je še plaket iz tistih časov, to pa je bila tudi edina kuharska izobrazba, a zavoljo talenta je vedno kuhala z lahkoto.

Franjka je rojena v Prezidu, kjer je preživela svojo mladost. Žal ji je v mladosti umrla mama in tako je dobila mačeho, ki pa ni bila najprijaznejša do otrok. V hudih trenutkih je pri tepežu zlomila tudi po dve palici, tako je padalo. »Tepla me je k' bika!«

A kmalu se je podala v svet s trebuhom za kruhom. Bila je v več krajih po Sloveniji, tudi do Maribora se je odpravila. Za dekle je bila na

Lahovem, takrat pa je v Novi vasi na Blokah pri Lenarčiču spoznala svojega bodočega moža, ki je vozil mleko. Poročila sta se in od takrat je Bločanka. Od tega pa je natanko 70 let, tako ima letos kar dva jubileja. Najprej sta živela pri Francetu doma na Hudem Vrhu, nato sta se preselila v Novo vas, ker je France dobil delo pri Modicu. Rodili so se jima trije otroci: Milka, France in Rajko. Franjka pravi, da se je pravo življenje začelo šele po poroki, na Bloke pa se je tudi hitro privadila. V življenju pa je poleg kuhanja imela še en velik hobi. Izjemno rada je namreč plesala. Pravi, da ji je bilo to v izjemno veselje in če je le imela priložnost, se je zavrtela. Plesala je vse: valček, tango, polko, poušter tanc in tako dalje. Včasih ni bilo kakšnih posebnih plesnih tečajev, zato je bilo ključnega pomena za dober ples, da je bil odličen plesalec, ki je znal dobro voditi ples.

S Franjko smo se tako kar lepo zaklepetali in povedala nam je še veliko zanimivih stvari. Želimo ji veliko zdravja in lepih dni.

Na obisku smo bili: Andrej Intihar, Marica Zgonc, Miha Knavs

Za bloški praznik Bločani na Bloščku

Športno društvo Bloke se je tudi vključilo v praznovanje občinskega praznika. V nedeljo, 23. septembra, so organizirali kolesarjenje po bloški planoti. V soboto, 29. septembra, pa so organizirali pohod na Blošček. Bilo je lepo in zadržali so se dolgo v noč. Ko so nastavili poljske pasti, je najdebelejšega polha ujel Nejc Širaj iz Metulj.

Spominsko druženje borcev in krajanov na Blokah

ZDRUŽENJE BORCEV ZA VREDNOTE NARODNOOSVOBODILNEGA BOJA CERKNICA, KRAJEVNA ORGANIZACIJA BLOKE JE BILA 9. 9. 2007 GOSTITELJ LETOŠNJEGA SREČANJA BORCEV IN KRAJANOV. SREČANJE JE TRADICIONALNO, VSAKO LETO V DRUGI KRAJEVNI ORGANIZACIJI. NAMEN SREČANJA JE DRUŽENJE BORCEV IN KRAJANOV NA OBMOČJU OBČIN BLOKE, CERKNICA IN LOŠKA DOLINA, POSVEČENO PA JE DOGODKOM IZ NOB. NA LANSKEM SREČANJU, NA ŽUPANOVEM LAZU, SMO SE SPOMINJALI HUMANITARNE DEJAVNOSTI BORCEV, KI SO ORGANIZIRALI BOLNIŠNICE IN SKRBELI ZA RANJENE BORCE IN KRAJANE.

Srečanje v Novi vasi je bilo posvečeno kurirjem in vezistom NOB. To so bili predvsem mladi ljudje, ki so prenašali pomembna sporočila med enotami, žrtvovali mlada življenja in s svojim dejanjem rešili marsikatero življenje in vplivali na potek boja. Njim ni bilo potrebno izkazovati se, ali pripadajo tej ali oni opciji, priklonili so se klicu po SVOBODI. Na področju ožje Notranjske, nekdanje občine Cerknica, je bilo več postojank in javk, preko katerih so kurirji delovali, med drugimi tudi na Blokah, o čemer priča spomenik v Zavrhu.

Letošnja prireditev je potekala v lepem vremenu. Prisotne je pozdravil župan Občine Bloke, Jože Doles, in v imenu Krajevne organizacije Zveze borcev predsednik KO

Ludvik Mohar. Program je odlično povezovala Cveta Levec.

S posebno pozornostjo smo prisluhnili pozdravnim besedam partizana tov. Jožeta Simšiča – Jelena. V njih je strnil spomin na svoje delovanje kot kurirja in svojih tovarišev – kurirjev in borcev.

Slavnostni govornik, tov. Stane Kottnik, je v svojem nagovoru orisal potek dogodkov med okupacijo in vzpostavitev fašistične oblasti na Notranjskem.

Prireditev je potekala v sproščenem druženju in ob partizanskem golažu. Obujen je bil marsikateri odmaknjen, a še kako živ spomin.

Srečanje so omogočili Občina Bloke, Kovinoplastika Lož d. d., Kovinoplastika Lož Družba pooblaščenka

d. d. Lož, Krajevna organizacija Zveze borcev Bloke in Gasilsko

Na proslavi je pel mešani pevski zbor Bloke.

društvo Nova vas. V programu pa so sodelovali: učenci Osnovne šole Toneta Šraja Aljoše, Mešani pevski zbor Bloke z dirigentom Jožetom Rajkom, Pihalni orkester Kovinoplastika Lož z dirigentom Tadejem Jermanom, povezovalka Cveta Levec, za ozvočenje pa je skrbel Jože Rot.

Vsem navedenim se za sodelovanje iskreno zahvaljujemo!

Miro Mlinar

Rodbina Žgajnar iz Topola

Če so bile včasih velike družine z deset ali več otroki predvsem na podežlju pogost in običajen pojav, je danes demografska slika precej drugačna. Prevladujočemu trendu majhnega števila otrok pa se potomci Ivane in Lojzeta Žgajnarja uspešno upirajo.

Žgajnarjeve korenine so se na Blokah začele razraščati v Topolu, kjer sta si Lojze iz Dobropolja na Dolenjskem in Ivana s Hudega Vrha ustvarila dom. V dvanajstčlanski družini je bilo poleg staršev še osem fantov in dve dekleti. Žal je eden izmed sinov umrl že kot otrok, za drugega pa je bila usodna vojna vihra druge svetovne vojne. Vsi ostali, razen ene izmed sester, so si tekom let ustvarili družine in razvejali Žgajnarjeve korenine širom cele Slovenije in celo vse tja do Nemčije. Prav njihov rojstni kraj Topol pa je ostal dom najmlajšemu izmed deseterice, Adu, ki si je ustvaril najštevilčnejšo

družino. S sedmimi otroki močno štrli iz povprečja tako na Blokah kot tudi drugje. Čeprav z manjšim številom otrok pa so njegova sestra in bratje poskrbeli, da se bo rod Žgajnarjev nadaljeval. Šestim bratom in sestri se je tako skupaj rodilo 20 otrok.

Vsi potomci Ivane in Lojzeta, danes so že štirje rodovi, so se 23. 6. 2007 zbrali v Topolu, kraju, ki družijo vse. Množico sorodnikov, zbralo se jih je skoraj 70, sta zaokroževala najstarejši s 77 leti in najmlajši, ki je imel le dobra dva meseca. Živahni otroški vrvež, ki ga je bilo slišati

cel dan, je nedvoumno pokazal, da se Žgajnarjeve korenine še vedno razraščajo – pod različnimi imeni in v različnih krajih. In morda bo kmalu imel kakšen izmed Ivaninih in Lojzetovih potomcev ponovno sedem ali več otrok.

Tamara Žgajnar

Dijana in Matej

SONČNO SOBOTO, 15. SEPTEMBRA 2007, STA POSTALA ENO DIJANA MATKO IZ NOVE VASI IN MATEJ MAZIJ IZ VELIKIH BLOK.

Ker se na Blokah tako rekoč med seboj vsi poznamo, sta tudi Dijana in Matej vedela drug za drugega. Prvi pogovori so stekli v baru »pri Lavriču«, kjer je Dijana delala kot natakaraica. Mateju se je zdela privlačna, zato jo je večkrat na simpatičen način prosil za telefonsko številko. Sprva se je Dijana temu nekoliko upirala, saj ga je imela za precej razvajanega fantiča. Matej je že skoraj obupal, kmalu bi začel dvoriti drugim dekletom.

Nepričakovano sta se srečala na študentski zabavi v Ljubljani, kjer je Dijana ugotovila, da ji je Matej pravzaprav zelo všeč. Med njima se je razvil prijeten pogovor. Dijana se je zaklepetala s prijateljico, medtem pa je Matej že zapustil zabavo. Diani je bilo žal, da si nista uspela izmenjati telefonski številki. Odločila se je, da se dokoplje do nje, pa naj stane kar hoče. Malo je pobrskala po bratrančevem mobilnem telefonu in jo našla. Od ves-

elja so se ji zasvetile oči. Takoj mu je poslala sporočilce. Matej je bil seveda presrečen. Preko sporočil sta si izmenjala nekaj lepih besed. Veliki zmenek pa se je zgodil na zabavi 25. aprila 2003, kjer sta Dijana in Matej preživela prijetne urice ob glasbi, pijači in jedači.

Dijana je ugotovila, da je Matej vse prej kot razvajan. Tudi sama poprime za marsikatero delo. Moč jo je videti tudi z lopato v roki, kar Matej pri njej še posebej ceni.

V zvezo sta že od začetka veliko vlagala. Kot študenta sta nekaj časa skupaj živela v stanovanju na Lavrici, kjer sta hitro ugotovila, da brez prilagajanja ne bo šlo. Leto dni pred poroko sta obiskovala šolo za zakon, vendar takrat še nista resno razmišljala o tem pomembnem koraku. Teme so bile zanimive, veliko so razpravljali o raznih življenjskih vprašanjih. Pari so se kasneje začeli pogovarjati o poroki, zato sta tudi sama začela o tem resneje razmišljati.

Jana in Miran

NA SKUPNO POT STA 15. SEPTEMBRA LETOS STOPILA TUDI JANA ŠTRUMBELJ IZ RAŠICE IN MIRAN ZAKRAJŠEK Z LEPEGA VRHA NA BLOKAH.

Spoznala sta se lansko poletje v baru Pri Dominu, kjer je Jana delala. Izmenjala sta si nekaj prijateljskih besed, iskrih pogledov in skrivnostnih nasmehov. Drug v drugem sta našla prijetnega sogovornika. Z družbo so hodili na razne zabave, vedno več pa so jima pomenili trenutki v dvoje. Skupaj sta obiskala tudi koncert Briana Adamsa.

Jani je bil všeč Miranov karakter ter njegov smisel za humor. Miranu pa se je Jana zdela prijazna in preprosto dekle, s katero lahko klepeta ure in ure. Sprva sta si tudi veliko telefonirala ter se skozi prijetne pogovore spoznavala.

Kmalu sta ugotovila, da imata veliko skupnih lastnosti in da si imata še marsikaj za povedati. Njuno prijateljstvo je preraslo v ljubezen.

Za poroko sta se odločila letos poleti, saj jima ta dogodek veliko pomeni,

poleg tega pa pričakujeta svojega prvorojenca. Svojci in prijatelji so bili

vesti, da se bosta poročila, veseli, vendar nekateri malo presenečeni, saj se nista dolgo poznala. A Miran in Jana pravita: »Ni potrebno dolgo časa, da ugotoviš, da je nekdo pravi zate. Tako je bilo tudi pri naju.«

Kot velewa naša tradicija, sta oba

imela postavitev mlajev, Janini sovaščani pa so pripravili tudi »šrango«. Ko je Miran prišel po svojo Jano, so mu pripravili presenečenje – lažni nevesti. Najprej je prišla iz hiše nekoliko premlada nevesta, za njo pa še ena stara. Miran se je pošalil, da mu je le-te žal, saj mu

Letos spomladi je padla odločitev in brez oklevanja sta določila datum. Dijana je s tem starše nekoliko presenetila, Matejeva mami pa je to nekako bolj pričakovala. Vsi pa so z odobravanjem sprejeli veliko novico.

Priprave na samo poroko vzamejo kar veliko časa in truda. Dijana se je držala običaja, da ženin ne sme videti nevestine obleke pred poroko, zato Mateju ni dovolila, da skupaj z njo vstopi v butik. Oba sta imela postavitev mlajev, »šrange« pa ni bilo.

Svoj poročni dan opisujeta kot pravljičen. Oba sta bila nekoliko na trnih, vendar je začetna trema hitro minila. Civilni del obreda se je odvil na gradu Snežnik, kjer sta v dar prejela šopek, ki sta ga pozneje odnesla na grob pokojnega Matejevega očeta. Pred oltar pa sta stopila v Marijini cerkvi v Velikih Blokah. Najlepši občutki so ju prevevali ob obljubi večne zvestobe in ljubezni pred Bogom. Za njune starše pa je bila prav gotovo najbolj ganljiva zahvala, v kateri sta se mladoporočenca zahvalila za vso podporo in pomoč.

»Ohcet« je potekala v gostilni

je bila všeč. Nato pa se je prikazala njegova draga.

Ljubezen sta si obljubila na ribniškem gradu, potrdila pa sta jo tudi pred Bogom, in sicer v cerkvi Svete Trojice na Blokah. Oba sta bila na ta dan malce nemirna, saj sta želela, da vse poteka po načrtih. Na manjšo težavo sta naletela pri izmenjavi prstanov, saj ga Miran Jani nikakor ni mogel natakiniti in se je kar pošteno namučil, preden mu je uspelo. Po cerkvenem obredu je sledilo veselo rajanje do zgodnjih jutranjih ur v gostilni Pugelj v Ribnici. Za glasbo in prijetno vzdušje je poskrbel ansambel Kosobrin. Na ohceti so Miranu ukradli ženo. Ker se je Miran odpravil v napačno smer, se je Jana že pred njim vrnila nazaj na zabavo.

Najbolj ganljiv del dneva se jima je zdela poročna maša, in sicer prelepo petje solistke, ki je vsem seglo do srca, ter njuna zahvala, ki se je ravno tako dotaknila vseh prisotnih. Poroka na gradu je bila zelo hitro opravljena, zato sta mnenja, da je obred v cerkvi tisto pravo, ki da občutek neke slovesnosti.

Miklavčič v Velikih Blokah. Najbolj se jima je v spomin vtisnila igra, v kateri je Matej z zavezanimi očmi moral ugotoviti, katere noge pripadajo njegovi ljubljeni. Ko je prišel do Dianinih nog, je zanikal, da bi bile njene, saj je zatrdil, da si ni oblekla žab. A je pogorel. Dijana nam je zaupala, da ji je prav on pomagal kupiti te nogavice z namenom, da jih bo obula za poroko.

Stanovanje sta si uredila v Velikih Blokah, saj sta oba zelo navezana na našo planoto in si ne predstavljata živeti drugje. Najprej nameravata dokončati študij in si poiskati zaposlitev. Oba si želita otroke, vendar bosta na uresničitev te želje verjetno še malo počakala. Matej upa, da bo med njimi tudi kakšna deklica, saj jih je v njegovem sorodstvu malo.

Mladim svetujeta, naj se pogumno odločijo za ta korak, saj je to lep dogodek, ki še dodatno utrdi zvezo.

Srečno na skupni poti!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Zaenkrat živita še ločeno, skupaj sta ob vikendih, saj Jana dela v Grosupljem in študira. V prihodnosti si nameravata urediti stanovanje v zgornjem nadstropju hiše Miranovih staršev na Lepem Vrhu. Želita si tri ali štiri otroke, vendar o tem še nista rekla zadnje besede.

Miran in Jana sta mnenja, da je odločitev za poroko stvar vsakega posameznika. Nekateri se ne želijo poročiti, ker se jim to ne zdi potrebno. Zanimariti pa ne gre niti finančne plati zgodbe. S sklenitvijo zakonske zveze sta zapečatila svojo ljubezen, zavedata pa se, da jima bo življenje prineslo številne izzive, s katerimi se bosta morala spopadati s skupnimi močmi.

Srečno mladoporočencema!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Petra in Rok

NA DAN 07. 07. 07, KO JE VLADAL PRAVI POROČNI »BOOM«, SMO BILI DELEŽNI NOVE POROKE TUDI NA NAŠI BLOŠKI PLANOTI. V PREKRASNEM POLETNEM DNEVU STA SE NA SKUPNO ŽIVLJENJSKO POT PODALA PETRA LUŽAR IZ FARE IN ROK PUTRE IZ SODRAŽICE. ŽELIMO, DA BI JIMA VSE TE SEDMICE PRINESLE VELIKO SREČE IN RA-DOSTI NA SKUPNI POTI.

Zgodba mladega para se je začela poleti 2005, ko je Rok na poti s kopanja na Bloškem jezeru zavil še na mrzlo pivo k Dominu. Tam je med poletjem študentsko delo opravljala Petra. Ker je bil Rok preveč sramežljiv, da bi sam prosil za telefonsko številko, mu je le-to priskrbel prijateljica. Vendar Rok prizna, da se Petra na začetku ni kaj dosti zanimala zanj, vendar se je po vztrajnem prigovarjanju le odločila, da odide z njim na kavo in ga bolje spozna. Že kmalu na začetku druženja sta spoznala, da se ujemata in drug v drugem vidita idealnega partnerja. Začela sta obiskovati »Šolo za zakon«, ki jo je pripravil bloški župnik Lojze Hostnik, kjer sta se z ostalimi mladimi pari odlično zabavala in se marsičesa naučila drug o drugem.

Tako je po dobrem letu in pol skupne zveze prišel njun dan »D«. Bilo je prijetno vzdušje in vse je potekalo tako, kot sta si želela. Najprej je ženin prišel po nevesto. Rok v smehu pravi, da je to najbolj stresen del poroke, saj nikoli ne veš, če si je dekle premislilo. Vendar je njun prvi

objem in poljub pregnal ves nemir, ki sta ga do takrat čutila. Poročno kolono je v križišču Nove vasi čakala »šranga«. Njuni prijatelji, oblečeni kot pravi policisti, so Roku dodelili različne naloge (žaganje hloda, lupljenje krompirja ...), s katerimi je moral dokazal, da bo pri hiši za nevesto lepo poskrbljeno. Civilna poroka je potekala na ribniškem gradu, cerkvena slovesnost pa v lepo okrašeni cerkvi sv. Mihaela na Blokah. Dan se je zaključil z večerjo in zabavo v gostilni Miklavčič, ki se je končala v zgodnjih jutranjih urah.

In kakšni so vtisi in življenje po poroki? Pravita, da super. Stanujeta v hiši Rokovih staršev, kjer sta si že pred poroko uredila stanovanje, skupaj se vozita na delo v Ljubljano, prosti čas pa navadno še vedno preživita v družbi prijateljev na Blokah. O otrocih razmišljata, vendar še niso na poti, saj Petra pravkar končuje študij ekonomije. Zago-tavljata pa, da prav dolgo ne bosta odlašala, saj je po nasvetu njunih staršev treba otroke imeti mlad.

Dijana Mazij

Uroš Govc, novi trener TSD Novolit Olimpija

ČEPRAV NI ROJEN NA BLOKAH, JE ZALJUBLJEN V BLOKE. IMA STALNO BIVALIŠČE NA VOLČJEM, KJER SE JE RESNO UKVARJAL Z IDEJO O POSTAVITVI SMUČARSKEGA MUZEJA, KI PA SE ŽAL NI IZŠLA. JE PROFESOR TELESNE VZGOJE, POUČUJE PA NA OSNOVNI ŠOLI V DOMŽALAH, KAMOR SE DNEVNO VOZI NA DELO.

Uroš, a si Bločan ali nisi? Se ti sam šteješ za Bločana in ti drugi priznavajo ta status?

Če upoštevam, da sem rojen drugje, da sem precej časa živel drugje in da tudi starša nista z Blok, potem se ne morem šteti za Bločana. Je pa res, da zavidam tistim, ki so tu doma. Sam sem izredno rad na Blokah, zato vsakomur, ki me vpraša, kje živim, odgovor začnem z: v najlepšem delu Slovenije ... Če mi drugi priznavajo status domačina? Mislim, da ne. Tudi jaz si ga na njihovem mestu ne bi dal. Kdo je Bločan, se vendarle ve in Bloke so ravno prav velike, da se vsi Bločani med seboj poznajo. Mene pa ne poznajo vsi.

Kaj te privlači na Blokah, ko pa še vedno veliko ljudi prisega na življenje v mestu in beži s podeželja?

Ko sem imel tri leta, sta starša kupila hišo na Volčjem. Na začetku smo jo imeli za počitniško hišo, a smo se z leti čedalje pogostejše zadrževali na Blokah. Čepprav smo prihajali iz mesta, mi je življenje na vasi postajalo čedalje ljubše. Zaradi življenja na Blokah sem denimo šolanje nadaljeval na veterini. Še kasneje, ko sem bil študent na Fakulteti za šport, sem glavnino izpitov naštudiral in natreniral tu. Na Blokah sem se počutil čedalje bolj doma, zato je bilo samo vprašanje časa, kdaj se bom preselil za stalno. No, zadnjih pet let mi to uspeva. Seveda me večina prijateljev in sodelavcev ne razume, saj sem prej v službo lahko šel skoraj v copatih, zdaj pa se vozim v eno smer več kot eno uro. Tudi vse ostalo: trgovina, zdravnik, kino, kulturne, športne prireditve... Prej ni bilo problemov z odstranjevanjem snega, pluženjem in drvmi za zimo, skrbjo, ali bom pravočasno v službi in še kaj bi se našlo. Vse je bilo bližje in lažje. Ampak treba je razumeti: na Bloke hodim že od malih nog, to traja že več kot trideset let. Bloke poznam, vem kakšni so ljudje, torej nisem od včeraj in meni ta način življenja

paše. Bloke enostavno živim in me ne moti, če je en teden megla, dež, mraz, sneg, veter ... Za bivanje tu sem se odločil, ker sem to hotel in mi ni težko. Celo nasprotno. Ne bi zamenjal za najlepše stanovanje v Ljubljani. Torej če je volja, potem se da, če tega ni, ti je lahko v napoto vsaka dlaka.

Vključil si se v delo tekaško smučarskega društva Novolit Olimpija. Pred kratkim si postal trener mladih tekmovalcev. Kako gledaš na to nalogo?

Na Blokah sem preživel najlepši

dejstvo, da se je število tekmovalcev v zadnjem času prepolovilo?

Najprej se je potrebno vprašati, zakaj je prišlo do takega osipa tekmovalcev. Društvo je bilo v osnovi ustanovljeno za ukvarjanje s tekmovalnim smučarskim tekom. Po informacijah, ki sem jih dobil, je bilo v društvu pred leti nekaj čez dvajset osnovnošolskih otrok – tekmovalcev. Ker je bilo društvo usmerjeno izrazito tekmovalno, se je najbrž prevelik poudarek dajal samo tistim otrokom, ki so že v začetku pokazali te ambicije. Pri

Uroš Govc

del mladosti. Pomislil sem, mogoče je prišel čas, da še sam kaj naredim za Bloke; predvsem po pogovoru s predsednikom kluba, ki mi je razložil ne preveč rožnato stanje, ki je trenutno prisotno v klubu. Izziv mi predstavlja ravno to, da je potrebno trenersko delo izboljšati, pridobiti nove člane, skratka delo začeti skoraj od začetka.

Življenje sestavljajo vzponi in padci. Začetna zagnanost iz prvih let delovanja društva je popustila in sedaj stojimo na realnih tleh. Kako ocenjuješ trenutni položaj in

marsikom se želja po tekmovalstvu pokaže kasneje, čez leta, ali nikoli. Zato je vsakršna prisila nesmiselna. Na drugi strani pa ima otrok, ki na začetku zmaguje, lahko kasneje težave. Upad dobrih rezultatov pride slej ko prej, tudi če za kratek čas, in motiv lahko pade. Zelo majhen vzrok je dovolj, da otroka izgubimo. Treba je vedeti, da se smučarski tek trenira skozi vse leto. Zato je temperaturni razpon zelo velik. Trenira in tekmuje se lahko pri +30 stopinjah Celzija kot tudi pri -30 stopinjah, po možnosti še z vetrom in snežinkami v obraz. Mraz

je pri otrocih lahko zelo moteč dejavnik. Če hočeš zmagovati na tekmah, je potrebno trenirati petkrat tedensko, se pravilno prehranjevati in dovolj počivati, pa ne pred televizijo. Ko se otrok vsega tega navedi, minejo leta. Za nekatere pa je že to preveč. In če predpostavimo, da je večina vse to že osvojila, takrat se šele začne resen trening. Smučarski tek je v tekmovalnem smislu izredno naporna disciplina. Primerjal bi jo lahko s kolesarstvom ali plavanjem. Po večini gre za dolgotrajne treninge, ki so za večino otrok lahko monotoni. Tu pa se pojavijo problemi z motivacijo. Omeniti je potrebno še kvaliteto tekmovalne opreme, brez katere danes na tekmah nimaš kaj početi, pa če si še tako dobro telesno pripravljen. Veliko odrekovanja na vseh področjih in to celotne družine, ne samo otrok. Vse to lahko traja leta, uspeh pa ni zagotovljen. Nenazadnje je nujen še dober trener, ki vse te niti vleče za vsakega tekmovalca posebej, kajti vsak je svoja zgodba, zato treninga ne smeš posploševati.

Trenutno v društvu trenira devet otrok in če upoštevamo vse naštet, potem se mi osip niti ne zdi tako zelo velik. Nazadnje ostanejo le najboljši in teh je vedno le peščica.

S katerimi potezami boš kot trener poskušal obrniti trend dogajanja navzgor in ucvrstiti temelje dolgoročnega strokovnega delovanja?

Če lahko rečem malo za šalo: predvsem bi rad Bločana spet postavil na smuč. Vsekakor pa s temi, ki so sedaj tekmovalci, nadaljevati začeto delo. Sicer pa navezati stik s šolo, organizirati tečaje in vadbo. Kasneje razširiti delovanje še na druge šole v okolici. Društvo v prihodnje ne bi smelo biti usmerjeno samo tekmovalno. Prav tako bi se v društvo lahko včlanili tudi starejši, ki bi smučali in po želji tekmovali na rekreativnih tekmah. Organizirati izlet na smučeh za celo družino. Pripraviti še kakšno tekmo, ne samo Bloške teke, v zimskem času pripravljati vsakodnevno tekaške proge za trening in prišleke od drugod. Obveščati v medijih, da na Blokah vse to res deluje. Skratka, Bloke bi lahko postale smučarsko tekaški center skozi vse leto in to ne samo za Bločane. Tu pa sem zašel že na drugo področje. Če strnem: cilj je, da mlajši generaciji smučanje spet postane način

Mladi tekmovalci se pripravljajo na trening.

življenja, vendar na drug način kot nekoč in da se bo spet govorilo, da na Blokah smučajo. Pa ne samo en dan v letu.

Kaj pa sodelovanje z drugimi dejavniki v kraju, brez katerih uspešno delo na projektu bloškega

smučanja praktično ni mogoče?

Vsaka pomoč je dobrodošla, ne glede od kod pride. Pri tekmovalnem športu so problem predvsem finančna sredstva, sploh če so načrti društva ambiciozni. Vendar se morebitnim pokroviteljem denar lahko

povrne. Tekmujemo namreč po vsej Sloveniji in oglaševanje s strani društva je praktično brezplačno. Seveda mora morebitni pokrovitelj najprej sam pri sebi zaznati interes za sodelovanje. Podobno počnejo tudi klubi drugod in sedaj že po imenu podjetij ali zasebnikov vemo, kateri klub od kod prihaja.

Skozi trening si spoznal mlade bloške tekmovalce. Ali jih lahko na splošno oceniš in kaj od njih v bodoče pričakuješ?

Mislím, da smo dokaj hitro našli stik. Gre za tiste, ki so še ostali in kot sem že omenil, so zame najboljše. Trenutno se v svojih starostnih kategorijah uvrščajo v prvo polovico. Imajo to prednost, da so v smučarskem teku že toliko časa, da vedo, za kaj gre. Če mi jih bo uspelo motivirati, imajo še vsi možnost, da v tem športu uspejo v članski konkurenci. Glede na to, da se v smučarskem teku vrhunski rezultati dosegajo po dvajsetem letu starosti, imajo še lepa leta treninga pred seboj. Samo vztrajati je treba.

Kaj pa tistim, ki šele prihajajo v društvo in začenjajo s smučarskim tekom? Imaš tudi zanje kak napotek ali sporočilo?

Glede na tradicijo, ki jo imajo Bloke, bi moral vsak bloški otrok stopiti na smučí. Sam naj bi se kasneje odločil, ali bo šel na sneg s smučmi na sprehod, na rekreativno prireditve ali tekmovanje. Predvsem mora biti ponosen, da je Bločan in da nadaljuje smučarsko tradicijo, ki so jo predniki začeli pred stoletji. Kdo pa bo nadaljeval tradicijo, če ne prav Bločani sami?

Če pa se kdo le sčasoma premisli in najde svoj interes kje drugje, bo zame uspeh že to, da bo namesto en krog z motorjem naredil/a en krog na smučeh.

Bilo je mirno in prijetno popoldne po treningu in z Urošem sem se pogovarjal Rado Ponikvar

Gasilske veteranke in veterani na Blokah

POD POKROVITELJSTVOM GZ CERKNICE JE PGD VELIKE BLOKE 19. AVGUSTA 2007 GOSTILO GASILSKE VETERANKE IN VETERANE. TRADICIONALNEGA, ŽE 7. SREČANJA SE JE NA ŠPORTNEM IGRIŠČU V VELIKIH BLOKAH, UDELEŽILO VEČ KOT 200 UDELEŽENCEV.

Vabilu so se odzvale delegacije veteranov iz sosednjih GZ, Logatca in Vrhnike. Pozdravnim besedam dobrodošlice predsednika društva se je pridružil tudi predsednik veteranov GZ Cerknica tov. Milan Urbanc. S svojo prisotnostjo in pozdravnim govorom vsem prisotnim se je na povabilo organizatorja odzval g. Jože Doles, župan občine Bloke.

Vreme nam je bilo naklonjeno in skozi sončne žarke se je po vasi razlegala glasba dueta »Bloški odmev«. Sproščeno in veselo nedeljsko popoldne je ob dobri kapljici in »pasulju« ter obujanju spominov prisotnih hitro minilo.

Ko se je dan prevesil v večer, je poveljnik društva organiziral tekmovanja po skupinah-društvi in tako vnesel nekaj že pozabljenega tekmovalnega duha med prisotne. Na koncu so vse tekmovalne ekipe

iz rok poveljnika GZ Cerknica Jan-
eza Milavca prejele simbolične nagrade za svoje nastope. Kot vel-
eva tradicija, je v imenu gostitel-
ja letošnjega srečanja PGD Velike
Bloke predsednik društva Miroslav
Doles podaril simbolično priznanje
društva najstarejši veteranki, Mariji
Godeša iz PGD Unec, rojeni 1913,
najstarejšemu veteranu, Janezu
Teliču iz PGD Žirovnica, rojenemu
1920 in s tem počastil njuno prisot-
nost na srečanju.

V imenu PGD Velike Bloke se zah-
valjujemo GZ Cerknici kot nosilki
srečanja ter generalnemu sponzorju,
ki so se mu pridružili tudi občina
Bloke, podjetje »Novolit« Nova vas
in »GAMAT« d. o. o. Ljubljana.

Za nemoteno in učinkovito izvede-
no srečanje gre tu posebna zasluga
tudi članicam in članom gasil-
cev domačega društva, mladinkam
in mladincem. Posebna zahvala

športnemu društvu »Lisec« iz Ve-
likih Blok, njihovemu predsed-
niku, ki nam je omogočil koriščenje
športnega igrišča in vse ostale

opreme.

Naslednje leto bo srečanje 8. po vrsti
in bo predvidoma v Cerknici. Taka
srečanja so zelo zaželena in upamo,
da bo tudi udeležba vsaj tako velika
kot je bila letos na Blokah.

Tomislav Beroš

Nagrajena veterana

Western jahanje v Sloveniji

KONJI. NEKOČ CENJENI KOT NEPOGREŠLJIV DEL ŽIVLJENJA NA PODEŽELJU, DANES OBČUDOvani IN ČISLANI KOT ISKRENI IN SRČNI DRUŽABNIKI, ŠPORTNIKI IN VZREJNE ŽIVALI. V ZGODOVINI ENEGA NARODA PA JE KONJ IGRAL TAKO KLJUČNO VLOGO, DA SO GA NJEGOVI LJUDJE POVZDIGNILI V NARODNI PONOS IN IKONO, KI JE PREPOZNAVNA PO VSEM SVETU. AMERIČANI SO SVOJEGA QUARTER KONJA (THE AMERICAN QUARTER HORSE) IN DUH DIVJEGA ZAHODA (WILD WEST) PROSLAVILI NA FILMSKEM PLATNU, V KNJIGAH IN UMETNIŠKIH DELIH. ZANOS, S KATERIM SO POSPREMILI SVOJE IDEALE, JE QUARTER KONJE IN WESTERN JAHANJE PONESEL V SVET. SLOVENIJA NI IZJEMA.

Western gibanje (ljubiteljstvo ameriških pasem konj, kot so quarter, paint in appaloosa, ter način življenja, način oblačenja in glasbe, kakršni je značilen za rančersko življenje v Severni Ameriki) se je v Sloveniji začelo konec 90. let prejšnjega stoletja, ko je bil v Slovenijo pripeljan prvi konj pasme quarter in ni trajalo dolgo, da so slovenski ljubitelji in rejci konj spoznali in vzljubili vsestransko uporabnost te pasme. Kmalu zatem so v Slovenijo prišli še konji pasme appaloosa in paint.

Danes so konji ameriških pasem razširjeni po vsej Sloveniji, najdemo jih tudi na Blokah. Jure Ponikvar iz Nove vasi je na svojem ranču osnoval kvalitetno čredo quarter konj, ki jo trenutno sestavljajo žrebec, pet kobil in tri letošnja žrebca, že spomladi prihodnje leto se bo čreda še povečala. Na Ranču Bloke, kjer se nahaja tudi plemenilna postaja, pa se ne ukvarjajo samo z rejo quarter konj. Jure in njegov žrebec Tabascountry že tretje leto posegata po najvišjih mestih na tekmovanjih v western disciplini reiningu.

Jure in žrebec Tabascountry

Tipična western ježa

Skupni interesi in želja po organiziranem delovanju so botrovali temu, da je bilo leta 1998 ustanovljeno Slovensko združenje quarter konja (SIQHA), ki se je letos pridružilo krovni organizaciji za konjenišvo v Sloveniji, Slovenski konjeniški zvezi (KZS). SIQHA združuje rejce in lastnike konj pasme quarter, paint in appaloosa ter tekmovalce v vseh western disciplinah. Njihov primarni cilj je organizacija slovenske reje konj pasem quarter, paint in appaloosa ter predstavitev teh pasem širši javnosti. Leta 2007 je bilo ustanovljeno še Slovensko združenje western jahanja (SZVJ), ki prav tako združuje rejce, tekmovalce in lastnike ter daje poudarek western disciplinam, predvsem reiningu, poleg tega pa podpira sodelovanje konj vseh primernih (ne samo ameriških) pasem na takšnih tekmovanjih.

Vsekakor so, vsaj za večino, najbolj zanimiva tekmovanja. Western tekmovalci tekmujejo v več disciplinah. V Sloveniji trenutno tekmujejo v reiningu, trailu in horsemanshipu, videti pa je bilo mogoče tudi že barrel racing, western pleasure, team penning, cutting, working cow horse in ranch roping ...

Čeprav navdušenja in požrtvovalnosti, pa tudi kvalitet-

nih konj v Sloveniji ne manjka, to vendarle ni dovolj, da bi reja western konj in western tekmovanja resnično zaživela. Tekmovalci, željni znanja in napredka, so še vedno primorani hoditi na treninge v Italijo in Avstrijo, saj v Sloveniji nimamo licenciranih trenerjev, ne za jahače, ne za konje. Tudi rejci hodijo po plemenske kobile in žrebce (najpogosteje pa po zamrznjeno seme priznanih plemenjakov) v tujino. Prvih nekaj generacij žrebet slovenske reje predstavlja dober temelj za vris Slovenije v svetovni zemljevid reje western konj. Kako dober, bo pokazal čas ...

Na Blokah raste mladi rod slovenskih western konjev.

Stroški, ki spremljajo treninge, prevoze na tekme, sama tekmovanja, nastanitev, oskrbo, hrano in opremo, pogosto narastejo vrtoglavo visoko, zaradi česar tekmovanje v western disciplinah, žal, marsikomu ostaja le želja. Pri SZVJ so se odločili, da dajo priložnost tudi tistim, ki nimajo konj ameriških pasem, s čimer so tovrstna tekmovanja morda še malo bolj približali večjemu krogu ljudi, še vedno pa ostaja težava s pomanjkanjem strokovnega kadra in primernih površin za kvalitetne treninge.

Načrti za prihodnost so veliki, dosežani upuhi pa kažejo, da je optimizem na mestu. Slovenski ljubitelji, med njimi tudi Jure s svojim žrebcom, ki so s svojimi konji nastopili tudi v mednarodni konkurenci v tujini, so dosegli več kot dobre rezultate. Slovenski ljubitelj quarter, paint in appaloosa konj ter western jahanja z ogromno vloženega truda in lastnimi financami pripravljajo predstavitev disciplin, tekmovanja in treninge. SZVJ je že samo v letu ustanovitve uspelo izpeljati pet kvalitetnih tekem, SIQHA v letu 2008 načrtuje včlanitev v Ameriško zvezo quarter konja (AQHA – krovna organizacija za rejo quarter konj po vsem svetu) in Združenje evropskih zvez quarter konja (FEQHA), s čimer bi pridobila pravico do finančne podpore, pomoči s strani sodnikov in trenerjev, pa tudi pooblastilo za pomoč pri urejanju celotne dokumentacije s področja quarter konj v Sloveniji. Razveseljujejo jo tudi podatki, da se za western zanima vedno več mladih jahačev. Če bo western svoj pohod po Sloveniji nadaljeval tako, kot ga je začel, se mu za prihodnost ni treba bati.

Špela Golob

Študentski klub BOŠ

Konec hibernacije!

MESEC OKTOBER PONUJA MOŽNOSTI ZA NOV ZAČETEK. PRIČNE SE JESEN, NOVO ŠTUDIJSKO LETO IN V KLUBU BOŠ JE SPET ŽIVAHNO.

Boševci že pridno zbiramo ideje za popestritev dogajanja na Blokah. Nov študijski začetek je treba ustrezno proslaviti in kmalu vas čaka že dobro poznani Petkov rock žur. Tudi za hrano in pijačo bo poskrbljeno. Vabljeni vsi, ki želite kar se da noro preživeti enega izmed petkovih večerov. Čaka pa vas tudi prvi Poker večer, kjer bo potekala predstavitev zadnje čase zelo popularne igre. Seznanili se boste s pravili igre

in morda dobili tudi kakšen dober nasvet, kako prelisičiti nasprotnika.

Ob vikendih ste vsi lepo vabljeni v klubske prostore, kjer lahko deskate po internetu, tiskate po ugodni ceni, se družite z ostalimi člani, spijete ledeno mrzlo pivo in uživate ob igranju namiznega nogometa.

Pridi v BOŠ, ne bo ti žal!

Nina Pavlič

FF\$

V novembru napovedujemo četrti tradicionalni filmski festival FF\$, ki ga prireja SUMO (Sekcija za umetniško osveščanje znotraj BOŠ-a). Več informacij najdete na: <http://sumo.klub-bos.si/ff4>.

Pismo z Danske

Danec ter njegovi, njeni in njuni otroci

Včasih so ljudje zaradi hudih boleznih in drugih težav umirali mlajši. Delo na kmetijah je bilo težko in bilo ga je v izobilju. Zato se je rado primerilo, da sta se vzela mlajša vdovca, ki sta za »doto« prinesla v zakon vsak svoje otroke. In kot se za mladoporočence spodobi, je kmalu po poroki privekal na svet kak novorojenček (torej pol-brat ali pol-sestra poprejšnjih).

Nekako v tistih časih se je zgodil slaven novovaški incident, ko so Udinova mati klicali: »Ata, ata, na

stvena vez (spričo številnih ločitev in koruzništev) nekaj vsakdanjega, zato imajo tudi besedo »pap« —brat oziroma sestra. Pravijo, da imajo na jugu starši mnogo otrok, na severu pa otroci mnogo staršev.

Življenjski projekt

Toda če drugi del trditve še kako drži, ima prvi del bolj trhle noge. Dejstvo je, da je Slovenija južno od Danske. Statistika pa pravi, da je rodnost pri nas kar 40 % nižja kot na Danskem. Imajo torej na severu več otrok? V splošnem ne. Še vedno je mnogo t. i. »projektnih otrok«, ki

Kljub temu se trenutna oblast z liberalno stranko na čelu obnaša do priseljencev zelo mačehovsko. Spisali so rigorozno zakonodajo, ki za pridobitev državljanstva zahteva poznavanje danskega jezika in kulture, gastronomije, in še takšne stvari kot so danski »fuzbalerji«, znanje vožnje kolesa itd. Slednje pa sploh ni enostavna reč za ljudi arabskega rodu (zlasti ženske), ki morajo na posebne tečaje Rdečega križa (cinično poimenovane »Izdellovalci Dancev«), da se naučijo teh veščin.

Hajdi, v hribe

Imam se za kar dobro integriranega v dansko okolje (čeprav večkrat kupim čevapčice v Aldiju in ajvar

Himmelbjerget. Mojim danskim kolegom se je podvig zdel nadvse smel. V resnici je bil mačji kašelj in ne gora! Čestitam si za lepo izpeljan dokaz. Nato pa cel mesec ob vsakodnevnem kolesarjenju po »klančku« od stanovanja do univerze (kamor pridem po 5 minutah ves zadihani in prepoteni) ugotavljam, da moj dokaz ne drži vode.

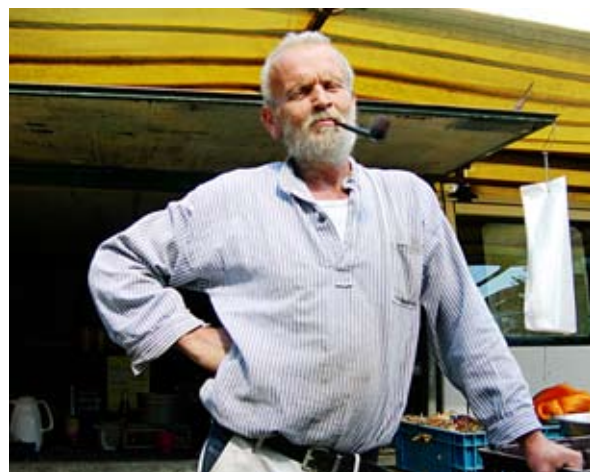
In stvari še zdaleč niso enostavne, saj vrh najvišje gore ni najvišja točka te dežele. Katera točka pa je to? Vprašanju tako vitalnega pomena za življenje in zdravje ljudi (samo pomislite, čigav je Krpan!) je treba priti do dna. Geometri so staknili glavé in »fotofiniš« je določil, da je 170, 86 metrov visoki Møllehøj za 19 centimetrov višji od Yding Skovhøj-a. Niso pa si bili edini, ali kaže domeriti 2-metrski spomenik vrh slednjega ali ne ...

Podnebje in spremembe

Vreme nam na Danskem bolje služi kot v Sloveniji. So si pa Danci vseeno edini, da klimatske spremembe so. A na trgu sem srečal danskega kmeta, ki ne verjame v globalno segrevanje. Pravi, da je naredil manjšo analizo in ugotovil, da je bila en dan v septembru najvišja dnevna temperatura 13 stopinj celzija, kar je točno 9 stopinj manj kot pred enim letom na natanko ta dan. Skratka, če se bo ta trend nadaljeval še nadaljnjih 20 let, bo temperatura najmanj 150 °C pod ničlo celo leto naokoli.

Slišim pa tudi, da je na Blokah v septembru voda v lavorju pred hišo skoraj vsako jutro poledenela.

Simon Korenjak

Danec je dobrovoljen in hudomušen ...

pomuč! Tvoji otroci in moji otroci tepejo najine otroke!!!«

Kaj so si »tvoji« in »moji« otroci med sabo?

Po naše so ... kaj vem kaj. Glede na to, da niso v krvnem sorodstvu, najbrž »bratje in sestre v Kristusu«. Na Danskem je ta sorod-

... in ni vselej 'blond'.

so enkratni projekt staršev pri devintridesetih in vsakodnevni glavobol prosvetnih delavcev. A to (da so otroci iz generacije v generacijo »hujši«) so ugotavljali že grški filozofi in v resnici situacija ni tako slaba. Poljaki, Turki, Pakistanci, Vietnamci, Tajci in drugi priseljenci poskrbi-jo za dobro statistiko.

pri turškem zelenjavarju). Kar se tiče ljubezni do kolesarjenja, celo prekosim Dance! Za dokaz prve danske resnice (Danska je ravna dežela) sem sem uporabil klasičen prijem, znan kot reductio ad absurdum (dokaz s protislovjem). Dejal sem: Danska ni ravna dežela in se s kolesom odpeljal na najvišjo goro, 147 m visoki

Zdravljenje sladkorne bolezni

OSNOVNI NAMEN ZDRAVLJENJA SLADKORNE BOLEZNI JE IZBOLJŠEVANJE TER ZMANJŠEVANJE NEVŠEČNOSTI IN NEVARNOSTI, KI PREŽIJO NA BOLNIKA S SLADKORNO BOLEZNIJO.

Sladkorna bolezen je neozdravljiva, nedvomno pa je dokazano, da lahko s sodobnimi terapevtskimi metodami bistveno zmanjšamo bolnikovo tveganje, tako za nenadno poslabšanje bolezni kakor tudi za nastanek in napredovanje kroničnih organskih okvar. Pri zdravljenju sladkorne bolezni uporabljamo:

- Zdravstveno vzgojo in izobraževanje. Sta osnova zdravljenja in ju mora biti deležen vsak bolnik tako na začetku bolezni kot med njo. Njun cilj je usposobiti sladkornega bolnika za dejavno sodelovanje v zdravljenju lastne bolezni.

- Zdrava prehrana je naslednji način zdravljenja sladkorne bolezni. Je najbolj univerzalna metoda zdravljenja, saj je osnova zdravljenja za vse vrste sladkorne bolezni. Brez nje nobena druga metoda ni dovolj učinkovita.

- Redna telesna aktivnost je pomemben in pogosto premalo upoštevan dejavnik zdravljenja sladkorne bolezni. Z rednim izvajanjem vplivamo na uravnavanje telesne teže, izboljšamo prekrvavitev organov, razgibanost skeletno-mišičnega sistema in s tem vplivamo na boljše telesno in duševno počutje.

- Zmanjšanje telesne mase. Danes ima 80–90 % bolnikov s sladkorno boleznijo tipa 2 preveliko telesno težo.

- Samokontrola je vse bolj uveljavljen element zdravljenja, saj bolniku omogoča stalen nadzor urejenosti njegove bolezni, kar je pomembno za preprečevanje kroničnih zapletov, zmanjša stroške zdravljenja, bolniku nudi večjo varnost in samostojnost, s tem pa večjo samozavest in občutek neodvisnosti.

- Zdravljenje z oralnimi zdravili je potrebno začeti, kadar vsi navedeni ukrepi odpovedo.

- Zdravljenje z insulinom potrebujejo vsi sladkorni bolniki tipa 1 in bolniki tipa 2, pri katerih tablete ne zadostujejo več.

ZDRAVA PREHRANA

Namen zdrave prehrane pri sladkorni bolezni je doseči znižanje glukoze v krvi in njenega porasta po obroku, zmanjšanje maščob v krvi in znižanje krvnega tlaka. Vsak človek potrebuje sebi primerno dnevno količino energije. Ta je odvisna od starosti, spola, telesne obremenitve in dejanske hranjenosti. Razporejena mora biti preko celega dne. Priporoča se tri do pet obrokov, med katerimi naj bo tri- do štiriurni razmak. Zajtrk pokriva 25 %, dopoldanska malica 15 %, kosilo 30 %, popoldanska malica 10 % in večerja 20 % dnevnih energijskih potreb po kalorijah.

Priporočila za zdravo prehrano lahko prikazemo tudi v obliki piramide. Ta ponazarja, kako naj bo sestavljena celodnevna prehrana in kakšne količine hrane naj vsebuje. Živila vedno izbiramo od najnižjega, širšega dela piramide do vrha, kjer so prepovedana oziroma manj priporočena živila.

Na spodnji polici vidimo živila, ki vsebujejo škrob, zato jih imenujemo škrobna živila in so najvažnejša energijska hranilna snov ter osnovno gradivo pomembnih telesnih snovi. Izbrati je potrebno živila, ki vsebujejo pretežno kompleksne ogljikove hidrate, ti v organizmu sproščajo majhno količino glukoze. Pravimo, da imajo nizek glikemični indeks. Enaka količina ogljikovih hidratov ima v različnih živilih pri različnem načinu priprave hrane različen glikemični indeks. Na primer: pire

krompir ima višji GI kot pravilno kuhan krompir v kosih, ker je pri pire krompirju škrobna molekula zaradi vpliva mehanske sile razgrajena. Ravno tako moramo biti pozorni pri kuhanju testenin in riža, ki jih ne smemo prekuhati, temveč jih moramo pripraviti »al dente-na zob«.

Sledi polica z zelenjavo in sadjem. Zelenjava je bolj priporočljiva, ker manj dviguje krvni sladkor. Omejitev se priporoča pri rdeči pesi, koruzi, korenčku in kolerabi, ker vsebujejo več sladkorja. Sadje vsebuje več sladkorja, zlasti tropsko sadje in grozdje in je zato manj priporočljivo. Vedno pojemo samo en sadež na obrok oziroma

en jogurtov lonček jagodičevja.

Na tretji polici so mleko in mlečni izdelki. Ti naj bodo manj mastni. Pri izbiri mesa moramo upoštevati predvsem to, da je pusto, kar pomeni odstranitev kože in vseh vidnih maščob. Ponovno je zelo pomembna priprava (kuhanje, dušenje,

pečenje na žaru). Mesni izdelki so manj priporočljivi. Velikokrat pozabimo, da med meso sodijo tudi ribe. Naj bodo večkrat na mizi, seveda pripravljene pravilno.

Na vrhu piramide na rdečem polju najdemo sladice in maščobe. Teh se poslužujemo le izjemoma. Če že naredimo prekršek, ga je potrebno pokuriti, kar storimo s sprehodom ali večjo telesno aktivnostjo.

Pri kuhanju uporabljajmo čim manj umetnih sladil, veliko pa domačih naravnih začimb. Pijača naj bo predvsem voda, razni čaji, limonade, radenska. Ob prazniku pa je lahko kozarec vina.

Iz napisanega se vidi, da se prehrana pri sladkorni bolezni bistveno ne razlikuje od zdrave prehrane, ki se priporoča tudi za ljudi brez sladkorne bolezni. Pod večjim nadzorom so samo živila, ki povzročajo pomemben dvig sladkorja. Prehrana pri sladkorni bolezni tipa 2 naj zato velja za celo družino in naj postane sestavni del zdravega načina življenja za vse njene člane.

Sonja Kraševc

FRAGMAT

izolirka

<p style="text-align: center;">Toplotne izolacije Hidroizolacije Sistemi za ogrevanje Opaži za betoniranje</p> <div style="display: grid; grid-template-columns: 1fr 1fr; gap: 5px;"> </div>	<p style="text-align: center;">Gradbeni materiali Gradbene izolacije Pohištvo Bela tehnika</p> <div style="display: grid; grid-template-columns: 1fr 1fr; gap: 5px;"> </div>
--	--

AKCIJA →

- Dimniki Schiedel
- Armaturno železo
- Tlakovci ZOBEC in

OBLAK COMMERCE

Fasade

Vrata iz zaloge

Blago lahko dobite na ugoden **kredit do 24 obrokov**. Po dogovoru vam nudimo dostavo s tovornim vozilom z dvigalom ter dostavnim kombijem.

<p>Trgovina Sodražica Cesta Majde Silc 1, Sodražica tel.: 01 836 67 77, 031 248 875 Delovni čas: 7.30 do 19. sobota: 7.30 do 12.</p>	<p>Trgovina Cerknica Cesta 4. maja 1., 1380 Cerknica tel.: 01 709 38 01 ali 051 378 042 Delovni čas: 8.00 do 12.00 in 15.00 do 19.00 sobota: 8.00 do 12.00</p>
---	---

www.fragmat.si

O, ješprenjček!

ROKO DAM V OGENJ, DA JE JEŠPRENJ KAR POGOSTA JED NA BLOŠKIH MIZAH, VSAJ TAM, KJER SO V DRUŽINAH ŠE STAREJŠI LJUDJE. JED SE NAMREČ DOLGO KUHA, ZATO SI JE POTREBNO VZETI ČAS, VSEENO PA SE PO DOLŽINI KUHANJA NE MORE KOSATI S KOLERADO. TAM VELJA NENAPISNAO PRAVILO, DA DLJE KO SE KUHA, BOLJŠA JE. TAKO SEM PRED KRATKIM NALETEL NA ZANIMIVO RAZLAGO, OD KOD IZVIRA TA JED IN NJENO IME. ZAPIS JE NAREDIL PROF. JANEZ BOGATAJ, VSI RADOVEDNI PA SI BOSTE LAHKO VEČ PREBRALI V KNJIGI OKUSITI SLOVENIJO, KI BO KMALU IZŠLA PRI ZALOŽBI ROKUS.

RIČET

Kuhana ječmenova kaša ali ješprenj (tudi ječmen), imenovana tudi ričet, velja za najbolj splošno razširjeno enolončnico in tudi najstarejšo jed. Ponekod ji dodajo tudi fižol, vsekar pa jo izboljšajo s klobaso, prekaljenimi rebrci ali kosom prekajenega svinjskega mesa, ki jih kuhajo v tej enolončnici. Ime za jed ričet, ki je značilno za Ljubljano in okolišna Slovenija, izvira iz štajerske nemščine (Ritschet, tudi Ritschert) in pomeni enolončnico iz ječmenove kaše, slanine ali suhega mesa, graha in leče. Podobni izrazi za to jed so v koroški in bavarski nemščini, zato etimologi menijo, da je ime za jed izpeljano iz nemških besed rütschen (drseti, spodrsniti) in rütschig (spolzek), ker je ričet tudi sicer zelo sluzava, zdrizasta jed. Priljubljenost ričeta dokazujejo tudi pričevanja o družini ljubiteljev gora, ki se je družila po planinskih kočah pod im-

enom »ričetarji« (npr. na Katarini in Šmarni gori nad Ljubljano). Dediščino tega neformalnega društva danes nadaljujejo častilci te okusne jedi predvsem na Šmarni gori, priljubljeni izletniški točki na obrobju Ljubljane, kjer kuhajo najboljši ričet. Obiskovalci Šmarne gore enotno ocenjujejo, da je Jožin (Joži Ledinek) ričet na gori najboljši!

Stara mama, Marija Miklavčič, pa mi je povedala še eno ješprenovo anekdoto:

Bili sta dve ženski, mati in hči. Sami sta se preživljali na revni kmetiji, v hlevu je bila ena »boga« kravica, poleg kupček sena. Imeli pa sta še majhno njivico za krompir. Hči je šla v šolo, v prvi razred, mama pa na njivo.

Ko je mala Metka prišla domov, je mati rekla: »Jšprajnčk sm skuhala, je v peči.«

»Joj, mama, jšprajnčk pa ni dober.«

»Jaz ti ne utegnem kaj drugega skuhat, bom pa zvečer kaj boljšega.«

Takrat otroci še niso imeli malice v šoli, zato je šla Metka lačna na njivo in je ves dan pridno delala in pobirala krompir. Bližal se je mrak, trdna tema, in mama je rekla: »Kar brž dajva. Ti pojdi domov, jaz grem pa v štalo odpraviti.«

Ko je mama odpravila, je stopila v kuhinjo, odprla peč in pogledala v istoje*. Skodelica prazna. Metka je pojedla ves ješprenjček, do čistega polizala skodelico in zaspala.

Konec

*istje je tisti prednji del peči pod dimnikom, kjer se ni kurilo.

Miha Knavs

MAJARON

Lan sem sadila majaron,
lan sem sadila majaron,
lan sem sadila majaron,
letos pa še kopriv ne bom.

Kam pa to pride, kam pa to gre,
kam pa to pride, kam pa to gre,
kam pa to pride, kam pa to gre,
to je vse lansko ljubljenje.

Lan so mi rekli ljubica,
lan so mi rekli ljubica,
lan so mi rekli ljubica,
letos mi pravjo mamica.

Kam pa to pride, kam pa to gre,
kam pa to pride, kam pa to gre,
kam pa to pride, kam pa to gre,
to je vse lansko ljubljenje.

Lan so mi rekli, daj še prit,
lan so mi rekli, daj še prit,
lan so mi rekli, daj še prit,
letos pa pravjo pojdi se solit!

ENA BOLJ ŽALOSTNA.

Lansko leto se oženil,
eno mlado sem si zbral.

Letos mi je pa že umrla,
sam bog večni jo je vzel.

Kaj pa zdaj mi je storiti,
na moj ženin britaf grem.

Ljuba žena gori vstani,
pojdi dete podojit.

Jaz ne morem gori vstati,
ker me zemlja dol tišči.

Ljubi mož ti domov pojdi,
tvoje dete sladko spi.

Marija ga je podojila,
angel ga zazibal je.

Ti dve pesmi je zapela stara mama Marija Miklavčič.

Miha Knavs

PREDSEDNIŠKE VOLITVE

Vloga predsednika države je v zadnjem času zelo zvođenela. Nekateri so pri merjenjih kandidatov proti nizkim udarcem. Kdor že gleda TV, pa uživa ob njih. Nevarni so le visoko merjeni strelji, kot so bili pri prvih demokratičnih predsedniških volitvah, ko je bil žrtev le-teh predsedniški kandidat Ivan Kramberger.

AFORIZMI

CERKEV je najmočnejša in najbolj pričuje za Božje kraljestvo na zemlji, če je odvisna le od novičev ubogih.

Med slovenskimi kandidati za beatifikacijo je bila omenjena le ena ženska. Pri nas v šestdesetih, se-

demdesetih letih sploh ne bi bilo sv. maš, ker duhovnik ne more maševati, če je sam v Cerkvi. Kontinuiteto so držale ženske!

Kadilci morajo sedaj na mraz, če hočejo zadovoljiti svoje potrebe. V državi imamo dve tovarni, ki izdelujejo antibiotike. Česa hujšega pa znanost ne zna pozdraviti.

Delajo novo smučišče in pri tem kurijo. Čim več bo dima, večja bo ozonska luknja, bolj bo toplo.

KOMUNIZEM je bil kot minsko polje z oznako POZOR. Lov za večjim dobičkom pa je kot plaz, ki lahko v doglednem času Zemljo spremeni v pustinja!

MALO DRUGAČNI POGOVORI V KANI GALILEJSKI

V tem mestu je Jezus na priprošnj

Materi naredil prvi čudež. »Glej, vina nimajo!« Ob prazniku Marijinega vnebovzeta v Velikih Blokah pa bi Devica Marija rekla Sinu: »Glej, pitne vode nimajo!« Kaj bi rekel ali naredil Božji Sin, naj si vsak misli sam.

Človek bi dejal, da dandanes lahko vsak kupuje pesticide, fungicide in insekticide brez kontrole, pa čeprav ravno to najbolj onesnažuje pitno vodo. Poleg tega ni nikjer označeno, kje je zajetje vode in se lahko svinja z gnojnico in zakopava poginjene živali. Okoljski minister in sanitarni inšpektor za to področje, v špirit.

Po maši je bila pri vodnjakih velika gneča, saj je vsaka gospodinja, ki ne »šnofa«, lahko ugotovila, da je voda klorirana, kot ne bi smela biti.

Pred leti, ko smo hodili v Slivnico po drva, je pri rezervoarju stal vojak

s puško. Je bila mar le vojska toliko vredna, da so zajetje varovali? Sedaj lahko vsak služabnik Zla zastrupi vso faro.

Ni vse zlato, kar se sveti, in ne vse slabo, kar je bilo v prejšnjih časih.

VERA JE LUČ ŽIVLJENJA, JE MISEL BLAŽENEGA ANTONA MARTINA SLOMŠKA.

Ali hočemo na Blokah z lučmi cestne razsvetljave, ki gorijo ponoči in podnevi, dokazati, da smo del potrošniške družbe in uničujemo naravo po svojih najboljših močeh?

Marica Marolt

Srečanje prvošolk in prvošolcev letnika 1934/1935

Začetka junija 2007 smo se že šestič srečali nekdanji sošolci in sošolke. Po končani sedemletki v Novi vasi leta 1950 smo se razšli. Prvo naše srečanje je bilo leta 1992, po 42 letih. Vsa srečanja organizira Milena Usenik-Bernard. Zberemo se v Velikih Blokah v gostil-

ni pri Miklavčiču. Učiteljev ni bilo med nami, saj nobeden ne živi več. Posebno prvo srečanje je bilo zelo zanimivo, saj se mnogi nismo več prepoznali. Ugibali in spraševali smo: »Kdo si?, Od kod si?«, si segali v roke, se objemali in poljubljali. Skoraj vsak, ki se je pridružil skupi-

ni čakajočih pred gostilno, je bil za mnoge neznanka.

Ko smo bili vsi k srečanju prijavljeni zbrani, je nastalo praznično prijateljsko vzdušje. Završalo je kot v čebelnem panju. Mnogo smo si imeli za povedati. Svojčas smo v os-

novno šolo hodili peš in z mnogimi imeli del poti skupaj. Dobro smo se poznali med seboj. Kar prekratek nam je bil večer, da bi izčrpno obujali spomine na otroška leta, na dogajanje na poti v šolo in domov iz šole ter na dogajanje v šoli.

Preden smo se razšli, smo sklenili, da ses bomo srečavali vsaki dve leti. To nam ni čisto uspelo, a srečali smo se še 1997, 2000, 2003, 2005 in letos, 2007. Vsakokrat je bilo zelo živahno in veselo, še zaplesali smo. Prijetno doživetje, ki se ga radi spominjamo. Žalostno je le, da nas je vedno manj. Nekaterih ni več med nami, drugim bolezen ali kaka obveznost ne dopušča, da bi se udeležili srečanja in preživeli nekaj ur v prijetni družbi med sošolci/sošolkami iz davnih let. Že vsi imamo preko 70 let življenjske dobe. Nekateri smo si dom ustvarili drugje, tudi daleč proč od rojstnega kraja. Posebno tistim so srečanja še posebno draga, saj radi obiščemo rojstni kraj in se poveselimo v veseli družbi, v krogu prijateljev/prijateljic iz otroških let.

Naslednje srečanje načrtujemo za maj ali junij leta 2009. Morda se nam bo lahko pridružil še kdo, ki ga doslej še nikoli ni bilo ali tokrat ni mogel/mogla priti.

*Slavka Kukovica
(Marolt iz Velikega vrha)*

Športno balinarsko društvo Velike Bloke

Bločani na Ratitovcu

Prvo septembrsko soboto je balinarsko športno društvo Velike

Bloke pripravilo že tradicionalno prireditev v ulični košarki, za kat-

ero se je prijavilo sedem ekip. V zanimivi in atraktivni košarkaški predstavi je bila na koncu najboljša ekipa Stelesa iz Loške doline, ki je v finalu premagala ekipo Novolita iz Nove vasi. Tretje mesto je zasedla ekipa AvtoM. Po podelitvi medalj

in praktičnih nagrad najboljšim je sledil še košarkaški piknik pozno v noč.

Kot vsako leto smo se tudi letos odpravili na planinsko turo. Letos smo izbrali goro Ratitovec pri Škofji Loki, ki leži na višini 1666 m nad morjem. Iz domačega kraja se nas je z avtomobili odpravilo devetnajst udeležencev. V slabih dveh urah smo prišli ob vznožje gore. Po dokaj napornem vzponu smo bili na vrhu nagajeni s prekrasnim razgledom daleč naokoli, saj je bilo ozračje čisto, ker je prejšnji dan deževalo. Čez nekaj časa smo se spustili v dolino, kjer smo imeli v vaški gostilni kosilo, in sicer jed na žlico.

Zadovoljni z dnevom, ki smo ga doživeli, smo se strinjali, da se mora tradicija nadaljevati tudi prihodnje leto.

Franč Hrbljan

Srečanje nekdanjih sošolcev Bločanov

V spomladanski številki Bloškega koraka je Novak Tilka s Podvelikega vrha napisala željo, da bi se rada srečala z nekdanjimi sošolci s takratne Nižje gimnazije v Novi vasi. Nalogo organizirati srečanje je prevzel organizacijski odbor, v katerem so bili Ponikvar Jože Ulčar z Velikih Blok, Vida in Lija Zgonc Jožlavi, Porok Nada Cvetkova in Dušan Kaplan, vsi iz Nove vasi. Levji delež pri iskanju naslovov so opravile Vida, Lija in Nada.

Po daljšem posvetovanju, kje najti naslove sošolcev in koga sploh vabiti, smo se odločili, da bi bilo najboljše povabiti na srečanje vse rojstne letnike od 1941 do 1944. V šolo in šolanje smo se namreč

vključevali zelo različno. Vojni čas nas je kar močno 'premešal'. Tako smo se v istem razredu našli zelo različni letniki, tudi s triletno zamudo. Mnogi sošolci so prišli s podružničnih šol Sv. Duh, Sv. Trojica, celo od Sv. Vida in drugod, največkrat tako, kakor je nanoslo. Vendar smo se imenitno razumeli in na srečanju složno ugotavljali: »Takrat je bilo tako lepo, da je to kar težko povedati, še bolj težko pa pozabiti«. Pa ni bilo kaj obleči, celo hrane ni bilo dovolj. Vendar smo lepo preživeli mladostna leta in z vso odgovornostjo sprejeli nalogo, da bo treba našo Slovenijo na novo zgraditi, zagotoviti mir, pokriti prepire in delitve med nami ter ustvariti nov čas. In lahko rečemo, da

nam je uspelo. Morda so tudi vojna leta kaj prispevala k našemu resnem in odgovornem pristopu do dela in ustvarjanja.

To so bila prelepa, mladostna leta. Bil je mir. Fantje smo imeli orožja na pretek za vojaške igre med vami, na Hudem vrhu je rasel najboljši srobot za kajenje, iz smodnika in žvepljenih glavic vžigalic ter starih ključev smo delali super pokalice za popestritev dogajanja po šoli. Bilo je dovolj snega za tekme, postavljanje sneženih mož, pa tudi za izgovor »Zakaj te ni bilo v šolo?« ... »I snajg je biu« ali pa »blatu je blu«. Eden od sošolcev je vojni in prvi povojni čas opisal v enem stavku, ki pa mnogo pove: »Bilo je lepo. Jedli smo vsak dan. Včasih celo dvakrat.«

Da, tako je bilo. Na srečanju se nas je zbralo 48 od 93-ih povabljenih. Dogovorili smo se za ponovno srečanje in v seznam dopisali še nekaj imen, do katerih organiza-

torji nismo mogli priti. Vsem tem sošolcem se opravičujemo, ker niso prejeli vabila. Nismo vas prezrli namenoma ali iz kakšne zamere. Vaših naslovov nismo našli. Oglasite se, da bomo z vašim naslovom in seveda željo po ponovnem srečanju dopolnili seznam.

Nekaj sošolcev je žal že umrlo. Spoštljivo smo se poklonili spomenu nanje.

Spomnili smo se tudi naših učiteljev. Posebej ravnatelja Čebolina, njegove harmonike, pesmi in tudi kakšne 'okrog ušes', kadar si jo zaslužil. No, zaslužili smo si jo še večkrat, pa je to prezrl, saj smo bili njegova: »Deca, deca, dajmo, zapojmo ...«

Na srečanje je Vida pripeljala dve naši še živeči 'tovarišici', Božo Mrcina Turk in Irmo Milčharčičevo. Ta živi sedaj v Hruševju pri Postojni, od koder je doma. Njune udeležbe smo bili zelo veseli. Skoraj ves večer je minil v pogovorih. »Se še spomnite, kako sem vam ...«. Nada nam je povedala, da še živi 'tršica' Zabukovčeva Ivanka. Letos bo dopolnila 100 let. Iskrene čestitke Ivanka in še na mnoga leta. Pa hvala za vse.

Pozno zvečer smo se zadovoljni razšli z obljubo: »Še se bomo srečali!«

Srečanje je bilo na Runarskem, kjer nas je prijazno in lepo pogostil Branko Knavs Povletov. Moram reči, imeniten kraj za taka srečanja. Hvala, Branko.

Dušan Kaplan

100-letnica na Škufčem

Dvojčici Francka Hiti, poročena Prahin, in Nadja Hiti, poročena Gračan – Odinovi s Škufčega, sta praznovali 50 + 50. Rodili sta se septembra v vasi Ravniki na Blokah. Šele dve leti sta bile stari, brat Janez pa štiri, ko jim je za hudo boleznijo umrl oče. Mama je zato, da bi lažje preživljala svoje malčke, odšla na delo v tujino. Tako sta ostali v oskrbi pri stari mami na Škufčem, kjer sta preživeli najlepši del otroštva. Osnovno šolo sta obiskovali v Novi vasi, srednjo pa v Ljubljani. Tu si je Nadja ustvarila družino, Francka pa si je našla moža v sosednji Hrvaški. Kljub temu, da sta deklici odrasli brez staršev, nista čutili pomanjkan-

ja ljubezni, saj so vso skrb poleg stare mame prevzeli tudi očetovi bratje in sestra: stric Lojze, Jože, France in Anica. Ob tej priliki pa sta se brat Janez in stric France še posebej potrudila, da sta organizirala praznovanje petdesetega rojstnega dne dvojčic na Škufčem. Povabljenih je bilo veliko sorodnikov in znancev. Ob dobrem programu, pijači in hrani, ki jo je pripravil brat Janez (ki ne trpi, da je kdo lačen), po poklicu kuhar, ob pomoči Angelce smo se zabavali pozno v noč in jima zaželeli še dvakrat po 50.

Marica Ponikvar

Abrahamovki

OBRAČUN VODARINE

Po predčasni prošnji za pravilnik obračuna pitne vode je gospa, zadolžena za obračun porabe vodarine, poslala ustrezen sklep o oblikovanju cene vode, sprejetem na 3. seji občinskega sveta občine Bloke v letošnjem letu. Želja je bila podana po vpogledu računa obračunanega stroška porabe vode. Ni pomemben naslovnik. Je Bločan in manjši kmetovalec. Pri tem se je porodilo kar nekaj vprašanj, praktično enakih, z nekaterimi drugimi občani. O pristopu k načinu izpisa porabe vodarine in tarife vzdrževanja vodomera.

Vodomer je merilec porabe vode za posamezno gospodinjstvo. Tehnično neproblematičen, dolgoživ. Tako imajo sedaj mnogi isti merilec že 20, 30 ali celo več let. Natančnost merjenja vodomerovalov ni vprašljiva. Lahko celo rečemo, da je brez časovne odvis-

nosti. Toda najmanj 10 let je danes javno deklarirano neproblematično merjenje porabe vode z istim vodomero.

Druženje je bilo odrejeno, da so vodomeri postali last uporabnikov. Tudi na Blokah. Na tej osnovi se je pojavila v računih postavka vzdrževanja vodomera. In to vsak mesec v višini 2,5 EUR. Z enostavno računico ugotovimo, da to predstavlja letni strošek (rizik?) 30 EUR oziroma v 10 letih 300 EUR.

Za novi vodomer v trgovini morate odšteti od 50 do 60 EUR. Morda nekaj več ali manj. Torej v 10 letih vrednost najmanj 5 vodomerovalov. Zato je utemeljeno vprašanje, kaj vsebuje sedanja akontativna cena vzdrževanja. Tehnično je udobna zamenjava merilca izvršena v času 10–15 minut. K temu je potrebno dodati še porabljen čas za pristop. Po preo-

brazbi lastništva se popravilo (zamenjava) zaračuna naročniku-lastniku. Povsem upravičeno se razume, da izvršena potrebna dela in trajnost vodomera ne morejo biti osnova strošku, ki je mesečno zaračunan uporabnikom vode. Predpostavlja se, da je temu vzrok kaj drugega, morda celo utemeljenega, ni pa razčlenjeno. Zato bi bila občinska uprava dolžna izstaviti podroben cenik in z njim seznaniti vse občane v občinskem javnem glasilu.

Opozarjam tudi na nepreglednost, tudi netočnost, obračuna porabe vode. Upravičeno je vprašanje temelja zaračunavanja vzdrževanja vodomera tudi več gospodinjstvom priključenih na isti vodomer!! Zakaj računi pri poračunu porabe vodarine ne navedejo obdobja obračuna? Na računu je navedena kot mesečna (povsem netočna) poraba zadnjega meseca!

Zagotovo so računi sestavljeni z računalnikom, s tehničnim pripomočkom, v katerem z lahkoto opremimo račune z vsemi potrebnimi podatki. Za pregled potrošnikom kakor tudi za ustrezno evidenco in statistiko potrošnje. Nekoliko »izvežban« računalničar to izvrši praktično takoj. Je s tem na Blokah težava?

Za zaključek. Prav sprememba obračuna in vloge tistih, ki v občini skrbijo za komunalno oskrbo, zahteva širšo informacijo občanom. Tudi opravičilo za tehnično neustrezen, toda zagotovo namenjen pristop. Vse v želji prijetnejšega sožitja.

Aleksander Markovič

Pripis uredništva: Pismo smo posredovali občinski upravi Bloke. Odgovora še nismo prejeli.

MEDO JE CAR

Opisal bom zanimivo izkušnjo z medvedom. Če želite, da vam medved ne bo lomil sadnega drevja, stikal po vrtovih, okrog čebelnjakov, ga »privežite« na krmišče kakšen kilometer izven naselja. Tja mu nosite sadje, star kruh ipd. (ne smete ga hraniti s klavniškimi odpadki). Z opazovanjem sem ugotovil, da to krmišče vključi v svoj obhod en in isti medved. Tako boste v radiju vsaj enega km srečevali samo tega medveda. Ker je medved car,

vam bo pozornost vrnil, tako kot meni, s poziranjem. In vi se boste otesli strahu in predsodkov do tega brundajočega samotarja.

Angleži ne ubijajo konj, ker so plemenite živali, a mi Slovenci medvede pobijamo celo iz političnih razlogov: vsakokratni minister za nekaj glasov na volitvah podpiše odlok o likvidaciji tretjine populacije. Ob tem pozivam lovce, da prenehajo biti orodje v rokah politike, ki jih ne mara in upam, da jim je vsaj to jasno. Dragi lovci, ne kršite zakona, po kater-

em je v Sloveniji medved še vedno zaščiten vrsta že več kot trideset let. Naj poslanci spremenijo zakon, če si upajo! Evropa nas opazuje tudi na tem področju!

Razen tega je v Sloveniji uradno 125 medvedov s kartoteko DNA. To je edina zanesljiva metoda, ki bo čez leta dala odgovor o številčnosti našega medveda, če ga prej ne iztrebimo!

Lep pozdrav,
Lado Ponikvar Polšeče

BLOŠKI POLICAJI

Bilo je prvo soboto v juliju, ko sem se z avtomobilom odpeljal od doma, seveda neprivezan. Mudilo se mi je na »šrango« pri Slamarju. Pa lej ga zlomka. V križišču je kar mr-

golelo policajev. Nekako mi je uspelo, da sem se pravočasno privezal, preden so me le-ti opazili. Od razburjenja sem stopil kar iz avta, da pojasnim situacijo, nakar sem ugotovil, da so Rok, Jaka, Žiga in Sandi

preoblečeni v »varuhe reda«. Vsi smo se smejali. Pa nisem bil edini, ki so mu policaji nagnali strah v kosti. Možakar, ki je vinjen prišel od Domina, je kar peš odšel do doma in avto pustil na parkirišču. Vozniki so

ves dan počasi vozili skozi Novo vas, vsi po omejitvah.

Urban Luzar

SREČANJE

Na pobudo Franceta, Marije, Milene in Lidije smo se 23. junija srečali člani družine Žgajnar — Matičevi iz Topola. Prisotne so bile 4 generacije. Najstarejši je imel 77 let, najmlajši pa 2 meseca. Ob tem bi se rad zahvalil Francetu in Mar-

iji za pogostitev, Mileni in Lidiji za organizacijo in Dragici za cvetlične aranžmaje. Vsem še enkrat hvala za lepe trenutke.

Stric France z družino

POPRAVEK

V zadnji številki Bloškega koraka se nam je v zahvali za Antona Križa zapisala napaka. Začetek stavka bi se moral glasiti: »Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in bivšim sodelavcem za osebne in pisne izraze sožalja, ...« in ne, kot se nam je zapisalo: »Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in bivšim sodelavcem za osebne in pristne izraze sožalja, ...« Vsem prizadetim se iskreno opravičujemo.

Uredništvo

Bloški korak — glasilo občine Bloke

Glavni in odgovorni urednik: Stane Korenjak | Uredniški odbor: France Škrabec, Milena Mišič, Rado Ponikvar, Tone Urbas | Lektoriranje: Jerneja Kovšca | Oblikovanje, računalniška grafika in prelom: BOL | Izdelava filmov in tisk: Littera picta Medvode | Izdaja: Občina Bloke | Naklada: 1150 izvodov | Glasilo je brezplačno za vsa gospodinjstva v občini; za naročnike v domovini je predlagan prostovoljni letni prispevek 8 €, za naročnike v tujini 16 €. | Naslov uredništva: Občina Bloke, Bloški korak, Nova vas 4a, 1385 Nova vas; bloski.korak@bloke.si

*Dober boj sem izbojeval, tek
dokončal in vero ohranil.*

Sv. Pavel

Zahvala

Ob smrti našega dragega

Antona Zalarja
z Lovranovega (1942 – 2007)

se zahvaljujemo vsem, ki ste ga v času bolezni obiskali, nanj mislili, zanj molili, se od njega poslovili in ga pospremili na zadnji življenjski poti.

Hvala za izrečena sožalja, darovane mašne darove, cvetje in sveče.

Posebna zahvala gre: Sonji in Metodu, sosedi Mariji, sosedom, sorodnikom, trojiškim pevcem, tako moškemu kot mešanemu zboru, govorniku za njegove poslovilne besede in župnikoma gospodu Lojzetu Hostniku in Jožetu Kastelicu za lep poslovilni obred.

Vsi njegovi

*Skrbi delo in trpljenje,
Tvoje je bilo življenje.
Odšla si tja,
kjer ni solza,
ne bolečin in ne gorja.*

Zahvala

Ob smrti mame, stare mame in tete

Angele Ponikvar
rojene Šega
Iz Fare 8 (1920—2007)

Iskreno se zahvaljujemo sorodnikom, znancem, prijateljem in sosedom, ki ste nam izrekli ustno in pisno sožalje, prinesli cvetje in sveče, darovali za maše in jo pospremili na zadnji poti. Posebna zahvala nečaku g. Lavriču Tonetu in g. Hostniku Lojzetu za lepo opravljeno pogrebno slovesnost in pevcem za lepo petje.

Še enkrat hvala vsem, vsakemu posebej.

Vsi njeni

Nagelj

*Na oknu glej obraza dva,
ki nagelj ta negujeta,
kot brada dolga
dol se vije,
kar lep okras in pa ponos Bočkove domačije.*

Avtor pesmi: Janez Mramor, Sveta Trojica 8

Avtor fotografije: Jože Intihar, Mramorovo 2

MP SERVIS

Marjan Peterlin s.p., Dolščaki 10a, 1314 Rob

GOSPODINJSKIH APARATOV

Electrolux

ZANUSSI

Candy

gorenje

tel.: 01/7881-456 mobi: 051/648-783

Uresničite svoje sanje
o svetlem, varnem in toplem domu

NOVO

V Ljubljani smo za Vas odprli
nov, večji
razstavno-prodajni salon

PVC IN ALU STAVBNO POHIŠTVO

Obiščite nas v
naših razstavno prodajnih salonih:

Razstavno prodajni salon,
Letališka 33c, 1000 Ljubljana
tel.: 01 541 19 48
fax: 01 541 19 50

Nova vas 57,
1385 Nova vas
tel.: 01 70 50 600,
fax: 01 70 50 616

Razstavno prodajni salon,
Pristaniška 3, p.p. 659, 6100 Koper
tel.: 05 627 88 40
fax: 05 627 88 39

Boplast, Judež Boštjan s.p.
Krka 57, 8000 Novo mesto
tel: 07 337 1 370
fax: 07 337 1 371

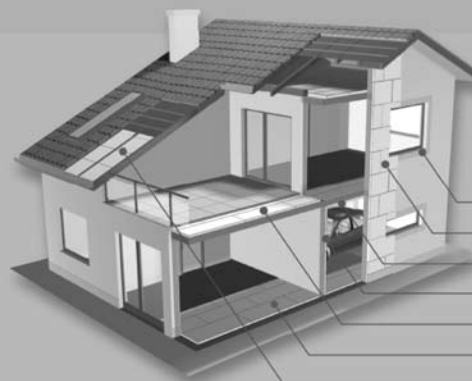

KOVINOPLASTIKA LOŽ
www.kovinoplastika.si

NOVOLIT, PODJETJE ZA
PROIZVODNJO IZOLACIJSKIH
IZDELKOV D.D. • NOVA VAS 56
SI-1385 NOVA VAS NA BLOKAH

TELEFON +386 1 7050 300
TELEFAXS +386 1 7050 330
E-MAIL NOVOLIT@NOVOLIT.SI
HTTP://WWW.NOVOLIT.SI

FASADNI PROFILI
FASADNI SISTEMI
PRIBETONIRANE PLOŠČE
ABSORPCIJA ZVOKA
RAVNE STREHE
IZOLACIJA TAL
POŠEVNE STREHE

>>> CELOVITE REŠITVE NA PODROČJU TOPLOTNE IN ZVOČNE IZOLACIJE

Z NAMI VAM BO POLETI HLADNO IN POZIMI TOPLO

**GRADBENO
TEHNIČNA
TRGOVINA**

01/705 03 57
01/705 03 00

Pokličite svetovali vam bomo
041/993 591

Pralno-sušilni stroj AL 128 D Ariston	477,20 € -10%
Stroj vrtni vibr. Topex 600W	31,68 €
Mot. žaga Stihl 170; 1,8KM; 3,8kg	201,24 €

Žaga krožna za les TS 1000 NUTOOL	80,08 €
Olje Mapetrol Estrol Super 4l+mix 2t 0,050l	9,29 € -10%

PONUDBA VELJA DO RAZPRODAJE ZALOG.
Popust velja za gotovinsko plačilo. Cene vključujejo DDV.

VSE ZA GRADNJO od temeljev do strehe v Novi vasi na Blokah